

ΣΥΜΕΩΝ Σ
ο ΔΕΣΠΟΤΗΣ
ΗΛΘΕΝ ΜΕ
ΑΙΓΑΣ ΔΙΑΣΩΡ
ΕΙΝ ΦΥΣΗ Σ
ΤΑΝ ΥΛΑΤΩΝ

ΌΡΟΦΟΔΟΣ ΟΝ ΠΑΤΕΡΙΚΟΝ ΣΑΠΤΙΣΤΑ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΣΟΣ

ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΠΑΤΡΙΚΗΩΝ ΣΑΝΤΕΣΜΑ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ

Κάνιγγος 32 • ΤΘ 8122 • 100 10 Αθηναί
Τηλ. 210 3814087 - Fax: 210 3812133

ΕΤΟΣ ΙΒ' • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 71
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2008

Ιδιοκτήτης:

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Έκδότης:

δ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΜΑΚΑΡΙΟΣ

Έποπτεύουσα

Συνοδικὴ Ἐπιτροπή:

† δ Μεσογαίας & Νήσων
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† Ἀρχιμανδρίτης Ἰάκωβος Γιούρας
Πρωτοσύγκελλος Ἱ. Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν

Διευθυντής:

† δ Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ
Τηλ. 2310 622515

Καλλιτεχνικὴ ἐπιμέλεια, διακόσμησις:

Γεώργιος Νέζης

Φωτοστοιχειοθεσία - Ἐκτύπωση:
Νικόλαος & Εύθυμιος Κ. Σανιδᾶς

Τιμὴ τεύχους 1€
Ἐτήσια συνδρομὴ ἐσωτερικοῦ 10 €
Ἐτήσια συνδρομὴ ἔξωτερικοῦ 15 €

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
ΕΠΙ Τῷ ΝΕῷ ΕΝΙΑΥΤῷ

755

ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ
2008

760

Η ΣΩΜΑΤΕΙΟΠΟΙΗΣΙΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΙΝΑΙ
ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΣ
Η ΑΙΡΕΣΙΣ;

766

ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ
ΤΩΝ ΣΚΕΨΕΩΝ ΜΟΥ
ΩΣ ΕΙΔΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑΣ

772

Η ΨΕΥΔΕΠΙΓΡΑΦΟΣ
ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ
Η ΑΛΗΘΗΣ
ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

772

ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΡΗΜΑΤΙ
ΚΑΙ ΠΟΛΗ ΣΥΝΕΣΣΙ

776

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ
ΕΙΔΗΣΕΙΣ

781

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑДΟΣ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Κάνιγγος 32 - Τ.Θ. 8122, Τ.Κ. 100 10 - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 210 3814087, Fax: 210 3812133

Αθήνησι, τῇ 1ῃ Ιανουαρίου 2008

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙ Τῷ ΝΕῷ ΕΝΙΑΥΤῷ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ 2008 παντὶ τῷ Χριστεπωνύμῳ Πληρώματι.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Χάριτι Θεοῦ εἰσήλθομεν εἰς τὸ νέον ἔτος τῆς χρηστότητος Κυρίου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπι-
μηκύνεται ἡ ζωὴ μας, παρέχων οὕτως εἰς ἔκαστον ἐξ ἡμῶν ὁ Πανάγαθος Θεὸς νέας
δυνατότητας, ἵνα αὐξήσωμεν τὰς ἀρετάς, ἀναπληρώσωμεν τὰ ἐλλείποντα καὶ καταστή-
σωμεν δι’ ἡμᾶς τὸ ἔτος τοῦτο «ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν».

Πῶς, ὅμως, θὰ διανύσωμεν τὸν νέον ἐνιαυτὸν ὥστε νὰ καταστῇ οὗτος δεκτὸς παρὰ
Κυρίου; Ποίας προϋποθέσεις ὀφείλομεν νὰ θέσωμεν πρὸς ἐπίτευξιν τῆς τοιαύτης
ὑψηλῆς πραγματώσεως;

Αἱ περιστάσεις εἶναι ὅντως ἀντίξοοι διανύοντες τοιούτους χαλεποὺς καιρούς. Τυγ-
χάνει νὰ εἴναι κοινῶς ἀποδεκτόν, ὅτι ἐν τῇ ἀγιοτόκῳ ἡμῶν πατρίδι ἐπέρχεται ὁ ση-
μέραι θρησκευτικὴ παρακμὴ· μὲ ὅλην δὲ τὴν πεποίθησιν καὶ πίστιν τὴν ὁποίαν ὀφείλει
τις εἰς τὸν Ἱδρυτὴν τῆς Ἔκκλησίας καὶ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν εἰπόντα· «Καὶ
πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς», προάγεται ὅπως ἐκβάλῃ ἀπέλπιδα φωνὴν διὰ
τὴν ἡθικὴν καὶ πνευματικὴν κατάπτωσιν τῆς καθ’ ἡμᾶς κοινωνίας. Ωσαύτως, ἐμφανῆς
εἶναι καὶ ἡ πλήρης κοινωνικὴ ὀναισθησία καὶ ψυχικὴ ἀπονέκρωσις, ἡ ὁποία ἔχει ἐκφαυ-
λίσει τὰ προσηνῆ αἰσθήματα καὶ τὰς φιλευσπλάγχνους διαθέσεις τῶν ἀνθρώπων.

Αρνητικῶς ἐπιρεασθὲν τὸ ἔθνος ἡμῶν ἐκ τοῦ εὐδαιμονιστικοῦ «πολιτισμοῦ» τῆς
ἐπηρμένης Δύσεως, κατέστη ἀνάλγητον κοινωνικῶς καὶ ἀπρόθυμον πνευματικῶς.
Ἀπώλεσε τὰ ἀγνὰ ἡθη καὶ ἔθιμα αὐτοῦ προσαρτῶν τοπικὰ καινοφανῆ ἔθιμα-φιέστας,
τὰ ὁποῖα συγκλίνουν μᾶλλον πρὸς τὴν παγανιστικὴν λατρείαν καὶ προσβάλλουν βα-
ναύσως τὴν κατ’ εἰκόνα Θεοῦ προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου καὶ κυρίως ἀπάδουν

1) Ματθ. ις', 18.

πρὸς τὰ Χριστιανικὰ ἴδεωδη, τὰς εὐαγγελικὰς ὑποδείξεις καὶ τὰς ἀγιοπατερικὰς συμβουλάς. Δυστυχῶς, οἱ πλεῖστοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀντιμετωπίζουν σήμερον τὰς ψυχωστηρίους εὐαγγελικὰς ὑποδείξεις καὶ τὴν θεόπνευστον ἀγιοπατερικὴν διδασκαλίαν ὡς πεποιθήσεις τῶν ἀφελῶν, καθότι ἀντίκεινται αὗται εἰς τὸν ὑλόφρονα βίον των, ἐν ἐνὶ δὲ λόγῳ, ἐπικρίνεται, κατακρίνεται καὶ εἰς τὸ περιθώριον τοῦ βίου τίθεται καθέ εἶληνορθόδοξος παρακαταθήκη. Πρὸς τὸ δὲ ἡ τάσις αὐτῇ; Διὰ νὰ μὴν φανῶμεν ἀναχρονιστικοὶ ἔναντι τῶν λοιπῶν «πολιτισμένων» ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης, βραδύποδες συνοδοιπόροι, ὅπισθιορομικοὶ ἑταῖροι μὲ ἐσκωριασμένας καὶ ἀπηρχαιωμένας ἀντιλήψεις! Οὕτως, ἡ ἀείποτε ἀνατέλλουσα τὸ πνευματικὸν φῶς Ἑλλάς, δι’ ἣς ἐφωτίζετο ἡ Δύσις, σπεύδει νὰ ταυτισθῇ μὲ τὰς συγχρόνους σκοτεινὰς θεωρίας ἐκείνης, μορφώνουσα δῆθεν -μᾶλλον ἐπισκοτίζουσα- τὴν νεολαίαν της οὐχὶ θρησκευτικῶς ἀλλὰ θρησκειολογικῶς, καθότι τοῦτο ἀπαιτεῖ τάχα ἡ σύγχρονος «παγκοσμιοποιημένη» ἀντίληψις, καὶ ὑποτονίζουσα -μᾶλλον διαστρεβλώνουσα- τὰς ποικίλους ἐλληνορθοδόξους συμφορὰς ὑπὸ τὸ πρόσχημα μιᾶς διφορούμενης ἐθνικῆς ἀνωτερότητος.

Υπὸ τῆς ἀνωτέρω πνευματικῆς καὶ κοινωνικῆς καταστάσεως δυνάμεθα νὰ προδιαγράψωμεν ἔναν «ένιαυτὸν Κυρίου δεκτόν»; Ό τὴν κοσμοσωτήριον ἔλευσιν τοῦ Μεσσίου προαναγγείλας προφήτης Ἡσαΐας, ἀναφέρει τὴν ἀνωτέρω ρῆσιν ὡς ἀποτέλεσμα τῆς πνευματικῆς καὶ ἡθικῆς ἀνανήψεως τοῦ ἀνθρωπίου γένους διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πρέπει δὲ νὰ κατανοήσωμεν καλῶς, ὅτι ἀνευ διαρκοῦς πνευματικῆς προσηλώσεως δὲν ἐπέρχεται ἡθικὴ ἐξυγίανσις· καὶ ἀνευ ἡθικῆς ἐξυγιάνσεως δὲν ἐπιτυγχάνεται κοινωνικὴ ὁμαλότης καὶ πρόοδος. Τὴν αὐτὴν προφητικὴν ρῆσιν ἐπαναλαμβάνει ὁ Κύριος ἐξηγῶν ὅτι ἐπαληθεύεται αὕτη διὰ τοῦ σωτηρίου ἔργου Του. Συνεπῶς, τὸ κήρυγμά Του, αἱ ἐντολαί Του, προδιαγράφουν διὰ τοὺς ἀνθρώπους τὸν τρόπον τῆς κατὰ Χριστὸν ἀληθοῦς νέας ἐποχῆς, τὸν «ένιαυτὸν Κυρίου».

Εὰν ἐπεκράτουν αἱ Εὐαγγελικαὶ Ἀρχαί, δὲν θὰ ἔχρειάζοντο διεθνεῖς κανόνες, συμφωνίαι καὶ νόμοι -ἐν πολλοῖς ἀνώφελεῖς- διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς παγκοσμίου εἰρήνης, τὸν περιορισμὸν τῆς πτωχείας, τὴν πάταξιν τῆς ἐγκληματικότητος. Θὰ ἦτο ἀρκετὸν καὶ μόνον ἡ υἱοθέτησις τῆς Ἀποστολικῆς ὑποδείξεως: «...μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε εἰ μὴ τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους». Ο γάρ ἀγαπῶν τὸν ἔτερον νόμον πεπλήρωκε.»².

Τέκνα ἐν Κυρίῳ περιπόθητα.

Ηβαθεία ἐπίγνωσις τῆς ἀνωτέρω θεοδότου νουθεσίας, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον αἱ Εὐαγγελικαὶ συμβουλαί, δύνανται νὰ μᾶς καταστήσουν ἱκανούς, ὥστε νὰ πραγματώσωμεν τὸ νέον ἔτος «ένιαυτὸν Κυρίου δεκτόν». Ατυχῶς ἡ κοινὴ ὑφ' ὅλων τῶν ἀνθρώπων, λαῶν καὶ φυλῶν θεάρεστος ἀναστροφὴ φαντάζει ὡς ἀπραγματοποίητος πόθος, διότι «ὅ κόσμος ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται»³· τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι θὰ καταστῶμεν ἔρμαια τοῦ χειμαρρώδους ψυχοκτόνου ρεύματος τῆς ἐπερχομένης κυριαρχίας τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀλλὰ «τὸ ἔργον ἔαυτοῦ δοκιμαζέτω ἔκαστος, καὶ τότε εἰς ἔαυτὸν μόνον τὸ καύχημα ἔξει καὶ οὐκ εἰς τὸν ἔτερον· ἔκαστος γάρ τὸ ἰδιον φορτίον βαστάσει».⁴

2) Ρωμ. 1γ', 8.

3) Α' Ιωάν. ε', 19.

4) Γαλ. ζ', 4-5.

Ως ἐκ τούτου, τὸ νέον ἔτος πρέπει νὰ διατεθῇ ὑφ' ὅλων ἡμῶν εἰς τὴν προσπάθειαν ἀποκτήσεως ἀρετῶν, βελτιώσεως τοῦ ἐαυτοῦ μας, προόδου πνευματικῆς, σταθερότητος τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος, χριστιανικῆς φιλαλληλίας καὶ καταλλαγῆς, καὶ γενικῶς ὅλων ἐκείνων, μέσῳ τῶν ὁποίων ἐπιτυγχάνεται ἡ θεοφιλὴς καὶ ψυχοσωτήριος μετάνοια, οὐχὶ μόνον ἀτομικῶς ἀλλὰ συνολικῶς, ὡς πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐκλεκτοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ· καὶ τοιουτορόπως ἡ μὲν δικαία ὁργὴ καὶ αἱ τιμωρητικαὶ παιδαγωγικαὶ μάστιγαί Του ἀποτρέπονται, ἡ δὲ 3 ἡ σωτηρία ἡμῶν ἐξασφαλίζεται. Απαιτεῖται ζῆλος, φροντίς καὶ ἐπιμέλεια διηγεκῆς ὥστε νὰ προστεθῇ εἰς τὸν βίον μας τὸ ἔτος τοῦτο, εἰς τὴν πνευματικήν ἡμῶν πρόοδον, εἰς τὸ ἴδεωδες ἐκεῖνο ἐπίπεδον ὃπου ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ «μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ»⁵⁾, διὰ νὰ ἀποδώσωμεν «ένιαυτὸν Κυρίου δεκτόν».

**Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ**

‘Ο Πρόεδρος

† ὁ Ἅρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
Μακάριος

Τά μέλη

† ὁ Φθιώτιδος & Θαυμακοῦ **Καλλίνικος**

† ὁ Θεσσαλονίκης **Εὐθύμιος**

† ὁ Μεσογαίας & Νήσων **Χριστοφόρος**

† ὁ Γαλλίας **Φιλάρετος**

† ὁ Σύδνεϋ **Βησσαρίων**

† ὁ Φιλίππων **Αμβρόσιος**

† ὁ Γαρδικείου **Αθανάσιος**

† ὁ Όλυμπου **Νεκτάριος**

5) Ἐφεσ. δ', 13.

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΙΖ'

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ

ΦΟ ΛΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΔΗΝΩΝ ΚΑΙ ΙΩΝ ΜΑΚΑΡΙΟΣ
ΜΑΚΑΡΙΟΣ

πρὸς τὰ ἐν Κυρίῳ πνευματικὰ αὐτοῦ τέκνα, τὰ τε ἐγγὺς καὶ μακράν.

«Ἐπεφάνη ὁ Σωτὴρ, ὁ χάρις, ἡ ἀληθεία...
τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον»¹

Τέκνα ἐν Κυρίῳ βαπτισθέντα ἀγαπητά.

«Ἐπίγειον τὸ φαινόμενον καὶ ὑπὲρ τοὺς οὐρανοὺς τὸ νοούμενον», ἀναφωνεῖ ἔξεστηκώς ὁ ἐκκλησιαστικὸς ὑμνωδός, ὀναφερόμενος εὐλαβῶς εἰς τὸ σήμερον ἐορταζόμενον γεγονός τῆς ἐν χρόνῳ καὶ ἐπὶ γῆς ζωῆς τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Καὶ τοῦτο διότι -ὅπως ἀκριβῶς εἰς κάθε ἔναν «σταθμὸν» τῆς θείας Οἰκονομίας ποὺ ἀφορᾶ καὶ τὴν ἐνανθρώπησιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἀνάπλασιν καὶ σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους- καὶ εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἅγιου Ιωάννου Βάπτισιν τοῦ Κυρίου εἰς τὸν Ἰορδάνην, τὸ φαινόμενον γεγονός, ἡ ἴστορικὴ ἀλήθεια ὅπως αὕτη καταγράφεται εἰς τὸ ιερὸν κείμενον τοῦ Εὐαγγελίου, ἐνέχει, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, περιβάλλει ὡς κάλυμμα ἐξωτερικόν, τὸ ἐσωτερικὸν μυστήριον, τὸ κρυπτόμενον ἐκεῖνο μυστήριον, τὸ ὄποιον, ὡς τοῦτο, εἶναι «ὑπὲρ τοὺς οὐρανοὺς νοούμενον» καὶ δὲν ὑποπίπτει εἰς τὴν συνήθη ἀντίληψιν τοῦ ἀνθρώπου.

Μυστήριον μέγα καὶ παράδοξον ἡ σάρκωσις τοῦ Θεοῦ Λόγου, τὴν ὄποιαν πρὸ δὲ λίγων ἡμερῶν ἡ Ἐκκλησία μας ἐπανηγύρισεν. Μυστήριον ὡσαύτως ἀκατάληπτον καὶ ἀνερμήνευτον καὶ ἡ σήμερον ἐορταζομένη Βάπτισις τοῦ Θεανθρώπου. «Μὲ τὴν Γέννησιν -ὅπως σημειώνει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος²- ἔχομεν προεορτάσει τὰ πρέποντα. ἔχομεν τρέξει μαζὶ μὲ τὸν ἀστέρα καὶ ἔχομεν προσκυνήσει μαζὶ μὲ τοὺς μάγους, ἔχομεν φωτισθεῖ μαζὶ μὲ τοὺς ποιμένας καὶ ἔχομεν δοξάσει μαζὶ μὲ τοὺς ἀγγέλους... Τώρα, πρόκειται διὰ ἄλλην πράξιν καὶ ἄλλο μυστήριον».

«Πάλιν -διακηρύσσει ὁ αὐτὸς ιερὸς πατήρ³- ὁ Ἰησοῦς ὁ ἐμός, καὶ πάλιν μυστήριον. Μυστήριον ποὺ δὲν εἴναι οὔτε φευδές, οὔτε ἀπρεπον, ἀλλὰ εἴναι μυστήριον θεῖον καὶ ὑψηλόν. Ἡ ἡμέρα τῶν Φώτων εἰς τὴν ὄποιαν ἔχομεν φθάσει καὶ τὴν ὄποιαν ἔχομεν ἀξιωθεῖ νὰ ἐορτάσωμεν σήμερον, ἔχει ἀρχήν της τὴν Βάπτισιν τοῦ Χριστοῦ μου, τοῦ ἀληθινοῦ Φωτός, ποὺ φωτίζει “πάντα ἀνθρωπὸν ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον” καὶ παράλληλα πραγματοποιεῖ τὸν καθαρισμόν μου».

1) Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων.

2) Ἅγ. Γρηγορίου Θεολόγου, Ε.Π.Ε. τ. 5, Λόγος ΛΘ' εἰς τὰ Ἀγια Θεοφάνεια. — 3) Αὐτόθι

Συγκατάβασις καὶ Υἱοθεσία. Αύτὰ εἶναι τὰ δύο ἔκεινα στοιχεῖα τὰ ὅποια συνθέτουν τὸ μυστήριον τοῦ Ἰορδάνου. Συγκαταβαίνει ὁ Χριστὸς καὶ εἰς τὸν Ἰορδάνην, ὅπως καὶ εἰς τὸ σπίλαιον τῆς Βηθλεέμ· Ὁ «πάσης ἐπέκεινα καθαρότητος», ὡς ἔνας κοινὸς θυητὸς καὶ ἀμαρτωλὸς ἀνθρωπος «μολεῖ», ὑπάγει δηλαδή, καὶ δέχεται νὰ βαπτισθῇ ὑπὸ δούλου ἀνθρώπου, «ἴνα πληρώσῃ πάσαν δικαιοσύνην». Βαπτίζεται ὁ ἀναμάρτητος. Βαπτίζεται ὁ Χριστός, διὰ νὰ δώσῃ τὸν τύπον τοῦ βαπτίσματος, νὰ καθιερώσῃ τὸ μυστήριον, νὰ θέσῃ τὸν Ἐκυτόν Του καὶ εἰς τοῦτο σημεῖον ἀναφορᾶς, ὑπόδειγμα καὶ ὑπογραμμὸν εἰς τὸν ἀμαρτωλὸν ἀνθρώπον.

«Ο Χριστὸς ποὺ ἐπανορθώνει τὴν κακίαν, ἀναλαμβάνει τέλειον τὸν ἄνθρωπον καὶ σώζει τὸν ἄνθρωπον καὶ γίνεται δὶ’ ὅλους τύπος καὶ χαρακτήρ, διὰ νὰ ἀγιάσῃ τὴν ἀπαρχὴν κάθε πράξεως, καὶ νὰ κληροδοτήσῃ εἰς τοὺς δούλους Του τὸν ζῆλον τοῦ παραδεδομένου μυστηρίου βέβαιον καὶ ἀναμφίβολον», διδάσκει ὁ ἔτερος Καππαδόκης Πατὴρ Ἀγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης⁴⁾.

Α ὑτὴ ἀκριβῶς ἡ βαθυτάτη καὶ ἀμετρος συγκατάβασις τοῦ Κυρίου, ἡ σμίκρυνσις τοῦ ἀπείρου Θεοῦ εἰς τὰ ἴδια μας ἀνθρώπινα μέτρα, εἶναι ἡ ἴδικη μας Υἱοθεσία. Ἡ συγκατάβασις τοῦ Βαπτίσματος ἐργάζεται τὴν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ υἱοθεσίαν τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου. Αύτὸ εἶναι καὶ τὸ μυστήριον τοῦ Ἰορδάνου.

Α διαμφισβήτητα, χωρὶς τὸ Βάπτισμα -τὸ Βάπτισμα τὸ Ὄρθοδοξον μὲ τὰς τρεῖς καταδύσεις καὶ τὰς ίσαριθμους ἀναδύσεις τοῦ βαπτιζομένου εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἅγιου Πνεύματος- δὲν ὑπάρχει σωτηρία, δὲν ἔξασφαλίζεται ἡ υἱοθεσία· καὶ ὡς ἐκ τούτου, δὲν ὑφίσταται κληρονομία τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. «Δι’ ὑδατος τὸ Πνεῦμα, διὰ καταδύσεως ἡ σωτηρία», διατρανώνει ὑμνολογικῶς καὶ πάλιν ἡ Ἐκκλησία.

Α φ’ ἡς στιγμῆς ἀρχὴ τοῦ κοσμοσωτηρίου ἔργου τοῦ Θεανθρώπου ἐστάθη τὸ θεῖον Βάπτισμα, ἀπότε ἡκολούθησαν ὅλα τὰ ἄλλα: τὸ Κηρυκτικὸν ἔργον, τὸ Πάθος, ὁ Σταυρός, ἡ Ανάστασις καὶ ἡ Ἀνάληψις· οὕτως καὶ ἡ ἡμετέρα πνευματικὴ ζωὴ ἀρχίζει κατ’ ἀναλογίαν μὲ τὸ αὐτὸ μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος.

«Ε ἀν μή τις γεννηθῇ ἔξ ὑδατος καὶ Πνεύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ»⁵⁾ μᾶς διαβεβαιεῖ ὁριστικῶς ἡ αὐτοαλήθεια ὁ Χριστός -ο δόποιος κατὰ τὸν προρρηθέντα Θεολόγον Γρηγόριον⁶⁾- «ῶσπερ ἦν πνεῦμα καὶ σάρξ, οὕτω Πνεύματι τελειών καὶ ὑδατι», (ὅπως ἀκριβώς, δηλαδή, ὁ ἴδιος ἡταν Πνεῦμα καὶ σάρκα, ἔτσι δίδει καὶ τὴν ἴδικήν μας πνευματικὴν ὀλοκλήρωσιν μὲ Πνεῦμα καὶ ὄντω), διὰ τοῦ Βαπτίσματος.

Ο Μωϋσῆς κατὰ τὸ ἰουδαϊκὸν βάπτισμα ἐβάπτιζε εἰς τὸ ὄντωρ. Ὁ Ἰωάννης ἐβάπτιζε ὅμοιον μετὰ τοῦ ὑδατος, καὶ εἰς τὴν μετάνοιαν. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως βαπτίζει καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα, τὸ δόποιον εἶναι καὶ ἡ τελειότης. Καὶ γίνεται ὁ ἴδιος πληρωτὴς συνάμα καὶ πρώτος τηρητὴς τοῦ Νόμου καὶ ἀφοῦ καταδύεται εἰς τὰ Ἰορδάνεια ρεῖθρα, ἀναβαίνει καὶ «ἀνεβάζει μαζί Του τὸν κόσμον. Καὶ βλέπει νὰ σχίζωνται οἱ οὐρανοί, τοὺς ὄποιους εἰῖχε κλείσει ὁ Ἄδαμ διὰ τὸν ἔσαυτόν του καὶ τοὺς ἀπογόνους του»⁷⁾.

Α ἡς ἀναλογισθῶμεν, λοιπόν, τὴν δωρεὰν ἡς ἐτύχαμεν καὶ ἀς τιμήσωμεν τὴν ἡμετέραν παρὰ τοῦ Θεοῦ Υἱοθεσίαν, τῆς ὄποιας τὴν ἀπαρχὴν ἐορτάζομεν σήμερον.

«Ε πεφάνη ὁ Σωτήρ, ὁ χάρις, ἡ ἀλήθεια... τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον». Ἡς πλησιάσωμεν πρὸς τὸ φῶς καὶ ἀς γίνωμεν καὶ ἡμεῖς φῶς, ἀς γίνωμεν τέκνα τοῦ τελείου φωτός, διὰ τῆς ἀξίας Χριστιανικῆς πολιτείας καὶ συναναστροφῆς μας.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν, Ἀγια Θεοφάνεια 2008.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΑΚΑΡΙΟΣ

4) Ἀγ. Γρηγορίου Νύσσης, Ε.Π.Ε. τ. 10, Ὁμιλία εἰς τὴν ἡμέραν τῶν Φῶτων, σελ. 368-369, στ. 10.

5) Ἰωάν. γ'. 5. — 6) Ἀγ. Γρηγορίου Θεολόγου, αὐτόθι. — 7) Αὐτόθι.

Διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἡ Ἅγια μας Ἐκκλησία ἔόρτασε καὶ ἐφέτος τὴν μεγάλην ἔορτὴν τῶν Ἅγίων Θεοφανείων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἀπασαν τὴν ἐπικράτειάν της, μετὰ τῆς δεούσης ἱεροπρεπείας καὶ λαμπρότητος, κατὰ τὰς ἐνδιατάκτους ἔορτίους ἀκολουθίας, ἐξαιρέτως δὲ αὐτῆς τῆς τελετῆς τοῦ Μεγάλου Ἅγιασμοῦ καὶ τοῦ Καθαγιασμοῦ τῶν ὑδάτων.

Ίδιαιτέρως εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῶν Ἀθηνῶν, ἡ ως ἄνω, δόμολογιακοῦ

χαρακτῆρος διὰ τὸν θεοφιλὴν ἡμῶν ἀγῶνα, τελετή, ἐπραγματοποιήθη ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, εἰς τὸν παράκτιον χώρον τοῦ «Σταδίου Εἰρήνης καὶ Φιλίας» παρὰ τὸν φαληρικὸν κόλπον.

Ἡ ἐναρξις τῶν ἱεροπραξιῶν, τῶν ὁποίων ἡγήθη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσογαίας καὶ Νήσων κ. Χριστο-

φόρου, περιελάμβανε τὴν διεξαγωγὴν λαμπρᾶς λιτανευτικῆς πομπῆς, ἀπὸ τοῦ χώρου τοῦ σταδίου ἔως εἰς τὴν εἰδικὰ διαμορφωμένην καὶ εὐπρεπισμένην διὰ τὴν περίστασιν παράλιον ἐξέδραν. Τῆς πομπῆς μετεῖχον, μετὰ τῆς ἀρμοζούσης τάξεως, ἄπαντες οἱ προσδραμόντες κληρικοί, μοναχοὶ καὶ μοναχαί, ἵεροφάλται καὶ ἀσφαλῶς ὁ πιστὸς λαός, περιστοιχοῦντες μετὰ λαβάρων, ἐξαπτερύγων καὶ θυμιατῶν τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, τὸν τίμιον Σταυρὸν καὶ τὴν εὐμεγέθη Δεσποτικὴν εἰκόνα τῆς Βαπτίσεως.

Ἐν συνεχείᾳ, οἱ ὡς ἄνω Ἅγιωτατοι Ἀρχιερεῖς ἐτέλεσαν ἐπὶ τῆς ἐξέδρας τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Μεγάλου Ἅγιασμοῦ καὶ τοῦ μετ' αὐτῆς Καθαγιασμοῦ τῶν ὑδάτων μετὰ πάσης ἐπισημότητος, ἀλλὰ καὶ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ ἐπὶ τῷ Μυστηρίῳ.

Ἀκολούθως ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐξεφρώνησεν σχετικὸν μὲ τὴν ἑορτὴν λόγον καὶ ηὔχαριστησεν ἄπαντας τοὺς συντελε-

στὰς καὶ συμμετόχους τῆς λατρευτικῆς καὶ συνάμα ὁμολογιακῆς αὐτῆς συνάξεως.

Ωσαύτως, ἐτελέσθη μὲ τὴν αὐτὴν λαμπρότητα ὁ Καθαγιασμὸς τῶν ὑδάτων εἰς τὴν Στυλίδα Φθιώτιδος, προεξαρχόντων τῶν Ἅγιωτατῶν Ἀρχιερέων Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου καὶ Γαρδικίου κ. Ἀθανασίου.

Εἰς δὲ τὴν Θεσσαλονίκην καθηγίασεν τὰ ὑδατα ὁ οἰκεῖος Ἱεράρχης τῆς πόλεως, Σεβασμιώτατος κ. Εὐθύμιος.

Η ΣΩΜΑΤΕΙΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΣΟΣ ΕΙΝΑΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΣ "Η ΑΙΓΑΣΙΟΣ"

Αύγουστίνου Μοναχοῦ, Αγιοβασιλειάτου.

(Άναδημοσίευσις τῶν κυριωτέρων σημείων τοῦ ὑπὸ ὡς ἄνω τίτλον
κυκλοφορηθέντος βιβλίου)

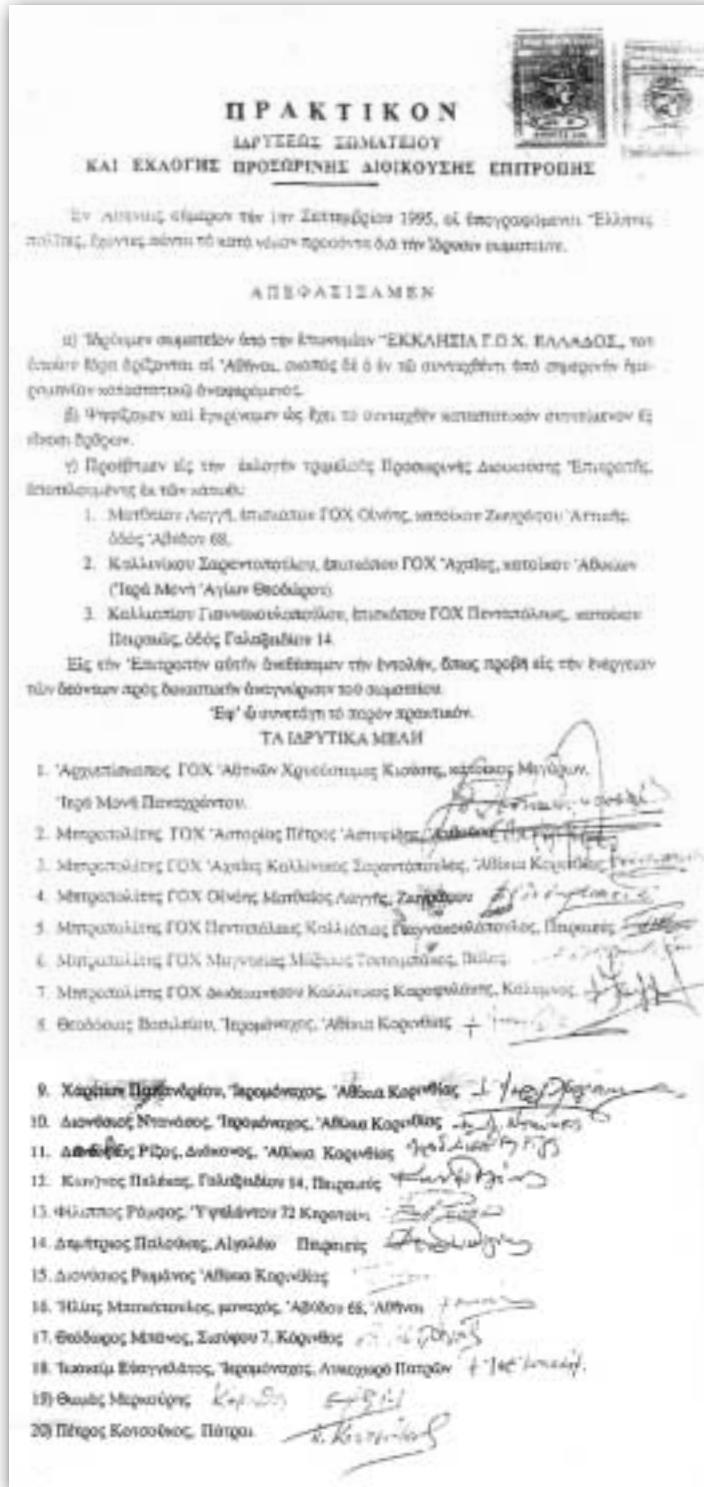
Λ' (τελευταῖον)

...Οἱ καταστατικοὶ ἴδρυται, διὰ τῆς Σωματειοποιήσεως, ἡσέβησαν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Του, καθεῖλον τὴν κεφαλὴν τοῦ θείου Καθιδρύματος (τὸν Χριστόν) καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἔθεσαν τὸν Καίσαρα, τὴν Πολιτείαν· ἐμείωσαν τὴν θεόθεν καθιερωμένην Ἱεραρχίαν καὶ μετ' αὐτῆς ἔθέσπισαν τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τῶν μελῶν τοῦ Σωματείου, ἔστω καὶ ἂν δὲν εἶχον τοιοῦτον σκοπὸν καθὼς μαρτυρεῖ ἡ ἔγγραφος μαρτυρία Ἀρχιερέως...

«Ἡ Ἐκκλησία εὑρίσκετο ἐμπροσθεν τοῦ σχίσματος τοῦ 1995 καὶ δὲν ἥθελήσαμεν νὰ μείνωμεν ἔξω μειοφηφοῦντες, ὡς πρὸς τὸ θέμα τοῦ καταστατικοῦ τῆς σωματειοποιήσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνῶ εύθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀντιδράσαμεν ἰσχυρῶς, ὥστε διακαριστὸς Σεβ. Καλλιόπιος ἔβαλε τὶς φωνές ἐναντίον ἡμῶν ὅτι, εἶναι ἀπλῶς νομικὸν τὸ πρόβλημα καὶ ἐπεκράτησεν ἡ γνώμη του...».

Τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχιερέως εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς τρίτου.

(Βλ. κατωτέρω πρακτικὸν ἴδρυσεως Σωματείου καὶ αἴτησιν ἀναγνωρίσεως πρὸς τὸ Μονομελὲς Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ κ. Α. Σακαρέλλου.)

Περίεργα πράγματα! Ή «‘Ιερὰ Σύνοδος Κουμουνδούρου 25» (Ἐπίσκ. Καλλιόπιος, Καλλίνικος Ἀχαΐας, Ματθαῖος Οἰνόης, κ.λ.π.: βλ. τροποποίησις καταστατικοῦ Σωματείου «Ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. ‘Ελλάδος» 1979) ιδρυτικὰ μέλη νέας ἐκκλησίας! Δευτέρου παγκαρίου!!

Δέν σχολιάζω κεκοιμημένον, εύχομαι καὶ αὐτοῦ τὴν συγχώρησιν δι' ὅσα ως ἀνθρωπος ἔπραξε. Διὰ τὴν Σωματειοποίησιν ὅμως τῆς Ἐκκλησίας, ἄλλοι ἔχουν τὴν ἐξουσίαν νὰ ἀναπληρώσουν τὸ ὑστέρημά του, ἥτοι νὰ διαλύσουν νομίμως, ἐκεῖνο τὸ ὄποιον ὁ μακαριστὸς -παρανόμως καὶ ἀντικαγονικῶς- συνέστησεν ἐφ' ὕβρει καὶ βλασφημίᾳ τοῦ Θείου Καθιδρύματος, ἀπὸ τὸ ἔτος 1961 ἔως τῆς σήμερον, καὶ τοῦ ὄποιον ὑποτίθεται, ὅτι ἥτο λειτουργὸς (Διάκονος, Ιερομόναχος καὶ Ἐπίσκοπος).

Άγαπητὲ ἀναγνῶστα, ἀπὸ τὰς διαδικαστικὰς πράξεις τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ «Σωματείου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος», ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ποὺ μόλις ἀνέγνωσας, φαίνεται ὅτι ὁ «τεχνίτης» αὐτῆς τῆς νέας ψυχοβλαβοῦς ἐκστρατείας κατὰ τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ὑπῆρξεν ὁ πάλαι ποτὲ γνωστός μου, Ἀθανάσιος Σακαρέλλος, δικηγόρος Ἀθηνῶν.

Θύματα τῆς ψυχοφθόρου ταύτης νεωτερο-
ποιᾶς δὲν εἶναι μόνον οἱ ἴδρυται, ἀλλ' ὅλοι
οἱ Γ.Ο.Χ. οἱ ἀνεχόμενοι ἔστω καὶ διὰ τῆς
σιωπῆς, οὐ μόνον τὴν λειτουργίαν τῆς Σωμα-
τειοεκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τὴν καταχώρησίν
της εἰς τὰ ἐπίσημα βιβλία τοῦ Πρωτοδικείου.
"Ἄν ό κ. Ἀθανάσιος Σακαρέλλος, προσέφερεν
ἀπλῶς τὰς ἐπαγγελματικάς του ἐπιστημο-
νικὰς ὑπηρεσίας, οὐδεὶς λόγος. Τὸ παρελθόν

του δημοσίου, ή συμμετοχή του εἰς τὸ πραξικό-πημα τοῦ ἔτους 1979 καὶ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς τροποποιήσεις τοῦ Σωματείου «Ἐλληνικὴ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ.» ἐκτὸς τὴν τοῦ ἔτους 1982, δὲ οἱ... «Φιλιππικοί» του, ἥτοι τὰ ἐπιθετικὰ καὶ συκοφαντικὰ ἀλλεπάλληλα ἄρθρα του εἰς τὸν «Ὀρθόδοξον Τύπον» κατὰ τῶν Γ.Ο.Χ. Ἐλλάδος, κατέστησαν τὸν ἄνδρα Σαῦλον! Ἐγένετο -λέγουσι- Παῦλος!

Τὰ ἔργα του δημοσίου, ὁ «Δούρειος Ἰππος» ποὺ ἔχαλκευσεν εἰς τὰς καταστατικὰς διατάξεις τῆς Σεπτεμβριανῆς Σωματειοεκκλησίας τοῦ ἔτους 1995, κατέστησαν καὶ πάλι τὸν ἄνδρα Σαῦλον! Ἡμεῖς εὐχόμεθα εἰς ὅλους μετάνοιαν.

Ἄγαπητοι ἀναγνῶσται, εὑρισκόμεθα εἰς τὴν ἔρημον τοῦ Ἀγίου Ὄρους· δὲν ἔπρεπε νὰ ἀσχολοῦμαι μὲ τὰ τοῦ κόσμου συμβαίνοντα· δημοσίου, λόγω τῆς ἀναιδείας τῶν ἐκτραπέντων ἀπὸ τῆς ἀληθείας, χωρὶς νὰ ὑπολογίσω τὸ διατεταγμένον πλῆθος, ποὺ θὰ εἰρωνευθῇ τὸ ὅτεχνον τῶν λόγων μου καὶ τὴν ἀνατροπὴν τῶν γραφομένων μου, μὲ τὴν ἐλευθερίαν τῆς «ποιητικῆς ἀδείας», θὰ εἴμαι εὐχαριστημένος, ἐὰν καὶ μίαν ψυχὴν ἀφυπνίσουν οἱ λόγοι μου οὗτοι· ἀν δὲ καὶ κανένα δὲν ἀφυπνίσουν, μοῦ εἴναι ἀρκετὸν ὅτι ἀφύπνισα τὸν ἔαυτόν μου!

Δέχομαι κάθε καλοπροαιρέτον διάλογον, διότι πιστεύω πώς ὅτι ἔγραφα, τὸ ἔγραφα σύμφωνα μὲ τὴν Ἀποστολικὴν πίστιν, ἡ ὁποία παρεδόθη εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τοὺς πατέρας ἡμῶν, χωρὶς νὰ προσθέσω τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἀλλοῦ. Ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἔμαθον ἀπὸ τὰς Ἱερὰς Γραφάς, αὐτὰ καὶ ἔγραφα.

Ἄν δὲν ἡννόησα καλῶς ὅσα ἔγραψα, ἀνθρωπος εἴμαι· ἀποδέχομαι καλοπροαιρέτους ὑποδείξεις καὶ ἐτοίμως διατελῶ πρὸς διόρθωσιν τοῦ ἡμαρτημένου μετὰ τῆς προσηκούσης εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν εὐεργέτην μου. Ἄν καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἔγραψα, οὕτε θέλουν νὰ μάθουν, οὕτε θέλουν νὰ τὰ ἐννοήσουν οἱ Σωματειοποιημένοι καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτούς, αὐτοὶ ἃς ἀναλάβουν τὰς εὐθύνας των τώρα καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν Μεγάλην.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

“Ο, τι ἔγραφη, σχετικῶς μὲ τὴν Σωματειοποίησιν τῆς «Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἐλλάδος», δὲν εἴναι φιλολογικὴ ἔκθεσις ἀλλ’ εἴναι μία πραγματικὴ ἀναφορά, περὶ κατεδαφίσεως

δρίων, τὰ ὅποια ἔθεσαν ὁ Κύριος, οἱ Ἀπόστολοι, οἱ μετέπειτα Ἀποστολικοὶ Πατέρες καὶ ἡ Ἱερὰ Παράδοσις καὶ ἐφύλαξαν ἀπαρασάλευτα οἱ ἀπ’ αἰῶνος ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ.

Φρονοῦμεν, ὅτι δὲν θὰ ὑπάρξῃ Ὁρθόδοξος συνείδησις (χληρικοῦ ἢ λαϊκοῦ), νὰ ἀνεχθῇ τὸ κατεδάφισμα τόσων θεσμῶν, Δογμάτων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, ποὺ ἐπέφερεν καὶ θὰ ἐπιφέρῃ εἰς τὸ μέλλον, ὁ ἀσεβῆς καὶ βλάσφημος νεωτερισμὸς τῆς Προτεσταντικῆς Ἐκκλησιολογικῆς αἵρεσεως τῆς Σωματειοποιησεως τῆς «Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἐλλάδος».

Μυρίων σκηπτῶν (κεραυνῶν) καὶ ἀναθεμάτων -λέγει ὁ ἄγιος Φώτιος- εἴναι ὑπεύθυνος ἐκεῖνος ὁ ὅποιος πειρᾶται καθ’ οἰονδήποτε τρόπον νὰ παραποιήσῃ τὰ Κυριακὰ λόγια. Πόσων σκηπτῶν καὶ ἀναθεμάτων δὲν θὰ εἴναι ὑπεύθυνος, ἐκεῖνος ἢ ἐκεῖνοι, ποὺ ἐνάγουν τὸν Κύριον καὶ τὸ Ἀγιον Πνεῦμα, τὸ ὅποιον συγκροτεῖ τὸν θεσμὸν τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον; Ἀκουσον πρόφασιν! Διὰ νὰ διευκρινίσουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἐλλάδος, ἡ ὅποια ὑφίσταται ἀτύπως ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἀπὸ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, εἴναι ἐλλιπής καὶ δεῖται προσκτήσεως τινός... ἥτοι πρέπει νὰ περιβληθῇ τὸ ἔνδυμα τοῦ Σωματείου, νὰ γίνῃ νομικὸν πρόσωπον, διὰ νὰ διευκολυνθοῦν αἱ σχέσεις της μὲ τὰς κρατικὰς ἀρχὰς καὶ τὰ ὅλα φυσικὰ ἢ νομικὰ πρόσωπα, πρᾶγμα ποὺ τὸ θεοῖδρυτον ἴδρυμα δὲν παρείχεν!! (βλ. ἀρθρ. 2).

Θέλομεν κ. Πρόεδρε -λέγουν οἱ καταστατικοί- τὴν βοήθειαν τοῦ Καίσαρος, νὰ κατοχυρώσωμεν τὴν ἐπωνυμίαν τῆς «Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἐλλάδος», νὰ ζητήσωμεν τὴν παῦσιν τῆς χρήσεώς της ἀπὸ τέως ἀδελφούς, συναγωνιστὰς καὶ συλλειτουργούς, διὰ νὰ μᾶς παρασχεθῇ ἡ κρατικὴ ἔξουσία νὰ τὸν πατάξωμεν ἄχρις ἀφανισμοῦ των ἀπὸ προσώπου γῆς!! Νὰ μείνωμεν μόνον ἡμεῖς, οἱ καθαροὶ ἀπὸ πάσης ἀκαθαρσίας!! Αὐτὸς ζητοῦν οἱ ὄνθρωποι!! Εἴναι προφανέστατον! Καὶ διὰ τοῦτο δὲν τὸ διαλύουν! Ἰσως καὶ δι’ ἄλλους εὔνοήτους λόγους...

Ζήτω ἡ βαυαροκρατία! Μήπως ὁ Maurer (Μάουρερ), ἐζήτησεν περισσότερα τὸ ἔτος 1833; Ἀπ’ ὅτι γνωρίζομεν ὀλιγάτερα ἐζήτησε. Θεμέλια Προτεσταντικῶν θεσμῶν ἡτοίμασεν, δὲν ἐτόλμησε νὰ οἰκοδομήσῃ· τὴν

οίκοδομήν ἄφησεν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους διμόφρονάς του...

Τὸ Πρωτοδικεῖον δὲν εἶδε τὸν Χριστόν, δὲν εἶδε τὸ Ἀγιον Πνεῦμα, δὲν προσέβλεψεν εἰς τὸ Θεοῖδρυτον Καθίδρυμα τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλ’ εἴπεν εἰς τοὺς αἰτοῦντας: Εἰς τὸν Α.Κ. ὑπάρχει τὸ ἄρθρον 80, εἰς αὐτὸν προστρέξετε. Συγκεντρώσατε μου εἰς ἓνα φάκελλον, ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ προβλέπονται, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἀπὸ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ καὶ ἡ αἴτησίς Σας θὰ γίνῃ δεκτή. Δὲν μὲν ἔνδιαφρέουν αἱ Ἅγιαι Γραφαί, ἡ Ἱερὰ Παράδοσις, τὰ Δόγματα, οἱ θεσμοί καὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας σας, τὴν δόποιαν δὲν ἀναγνωρίζω! Εἰς ὑμᾶς καὶ τοὺς ὁποίαν δὲν ἀναγνωρίζω! Εἰς ὑμᾶς καὶ τοὺς ὁπαδούς Σας, τὸ κρῖμα τῆς ἀσφυκτικῆς περιδεσμεύσεως τοῦ Θείου Δικαίου εἰς τὸ ἀνθρώπινον, ἐγὼ Καίσαρα ύπηρετῷ! Καὶ εἰς ἄλλην Ἐκκλησίαν ἀνήκω!

Ἄλλοιμονον, τόσον εἰς τοὺς ἰδρυτάς, ὅσον καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς κληρικοὺς καὶ λαϊκούς, ὅπου ἐν γνώσει των ἀπεδέχθησαν τὴν Σωματειοποίησιν τῆς «Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἐλλάδος» χάριν εὐτελῶν σκοπῶν καὶ παρέδωσαν τὸ Θείον Καθίδρυμα ὑπὸ τὴν αἰγίδα (προστασίαν) καὶ τὸ ξίφος τῆς Κρατικῆς ἔξουσίας, μὲ δῆλας τὰς εὐτελιστικὰς ἀπαιτήσεις ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων (61-126) τοῦ Α.Κ. καὶ τῶν λοιπῶν συναφῶν νόμων τοῦ Σωματειακοῦ καθεστῶτος, εἰς βάρος τῶν θείων Γραφῶν, τοῦ Θείου Δικαίου καὶ τῆς Παραδόσεως.

Ο εὐτελισμὸς αὐτὸς τοῦ Θείου Καθιδρύματος, εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν εἶναι πρωτόγνωρος: εἰς τὸν Προτεσταντισμὸν καθιερώθη πρὸ δύο περίπου αἰώνων. Αἱ παράμετροι τοῦ καινοτομήσαντος τούτου εἶναι ἐπικίνδυνοι

διὰ τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ., καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν κατακολουθούντων αὐτήν.

Ο «ταυτισμὸς Ἐκκλησίας καὶ Σωματείου», ὁ «θεσμὸς τῆς διαλύσεως τοῦ Σωματείου-Ἐκκλησίας», αἱ «πολλαπλαὶ τροποποιήσεις», οἱ «ὅροι εἰδόδου, ἀποχωρήσεως καὶ ἀποβολῆς τῶν μελῶν τῆς Σωματειοεκκλησίας», ἡ «ἰσότης τῶν μελῶν», ἡ «λαοκρατικὴ αὐθεντία», ἡ «αὐτεπάγγελτος παρέμβασις τοῦ Κράτους καὶ ἄλλων προσώπων», ἡ «καθιέρωσις προσωρινῆς Διοικήσεως», τὸ «σύστημα τῶν Γενικῶν Συνελεύσεων τῶν μελῶν», αἱ «εὔκαιριακαὶ πλειοφηρίαι», ἡ ὑπόθαλψις τῆς αἱρέσεως «τῆς καταργήσεως τῆς ιεραρχίας “ἰσομοιρίας”», ἡ «δικαιοπρακτικὴ ἴκανότης τοῦ μέλους» καὶ ἄλλα δευτερεύοντα καινοτομήματα τῆς Σωματειοεκκλησίας, εἶναι διαμετρικὰ ἀντίθετα εἰς τὴν Θείαν Γραφήν, εἰς τὸ Σύνταγμα τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως. Ἄς τὸ ἐννοήσουν καλῶς οἱ πάντες! Τὸ ἀπεδείξαμεν.

Τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄβυσσος. Φοβούμεθα, μήπως ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ χάριν Αὐτῆς προσφέρας τὸ τίμιον καὶ Πανάγιον Αὐτοῦ αἷμα, ὡργισθῇ κατὰ τῶν υἱῶν τῆς ἀπειθείας καὶ ἐπάταξε τοὺς πρωταιτίους..., ὁ «νοῶν νοείτω».

Εὐχόμεθα εἰς τὸν Θεοῦ εἶναι ἐπιζῶντας ὑπευθύνους τὴν ἀνάνηψιν, τὴν διάλυσιν τῆς Σωματειοεκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἐλλάδος, καὶ τὸ σπουδαιότερον, τὴν ἀπόπτυσιν τῶν φρονημάτων δι’ ὀρθοδόξου ὅμολογίας τῆς Λουθηροκαλβινικῆς Ἐκκλησιολογικῆς αἱρέσεως (Ἐκκλησία Σωματείου, καὶ Σωματείου Ἐκκλησία) ἐκ τῆς ὁποίας πολλαὶ αἱρέσεις γεννῶνται καὶ γεννηθήσονται.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ανακοινοῦται εἰς τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς Ἅγιων Αποστόλων Ἀποστόλων Αθηνῶν καὶ πάσης Ἐλλάδος κ.κ. Μακάριος, κηρύσσει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ὃς ἀκολούθως:

Καθ’ ἐκάστην Τετάρτην καὶ ὥραν δην μ.μ. εἰς τὸν ἵερον Ναὸν τῶν Ἅγίων Αποστόλων Δάφνης Αθηνῶν (Ἀρτέμιωνος 131, τηλ. 210 9711074, 9706809) μὲ θέμα: Ερμηνευτικά Πατερικὰ σχόλια εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννου.

Καθ’ ἐκάστην Πέμπτην καὶ ὥραν δην μ.μ. τὸν ἵερον Ναὸν Ἀναλήψεως Σπάτων (Άγ. Βασιλείου 8, τηλ. 210 6633147) μὲ θέμα: Τὸ ἵερον μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Καθ’ ἐκαστον Σάββατον καὶ ὥραν δην μ.μ. τὸν ἵερον Ναὸν Ἅγιας Ζώνης Περιστερίου (Μάνης 8, τηλ. 210 5714517) μὲ θέμα: Τὸ ἵερον μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας

ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ τῶν σκέψεών μου ὡς εἶδος Ἀπολογίας

Μητροπολίτου Κιτίου Ἐπιφανίου (†2005)

Δ'. ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΙ ΠΡΟΣ ΕΝΩΣΙΝ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Ἄπελπισθεὶς πλέον ὅτι ᾧτο δυνατὸν νὰ
ἐπιανορθώσουν τὸ λάθος, ἔγραψα μίαν
Ἐκκλησιν πρὸς πάντας τοὺς ὀνομαζομένους
Γ.Ο.Χ., καλοῦσα τούτους πρὸς συννενόησιν
καὶ ἔνωσιν εἰς μίαν Ὁρθόδοξον ὁμολογίαν
(α).

Ἐπειδὴ τινες ἥθελον σχολιάσῃ δυσμενῶς
τὴν Ἐκκλησιν ἡναγκάσθην νὰ προσθέσω καὶ
ὑποσημείωσιν (β), καὶ ἡκολούθησε ἡ ὁμολο-
γία (γ).

- α' Δημοσιεύεται ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΣ
- β' Δημοσιεύεται ἡ ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΙΣ
- γ' Δημοσιεύεται ἡ ΟΜΟΛΟΓΙΑ¹

1- Εἰς αὐτὴν τὴν Ἐκκλησιν, πρῶτος ἀπή-
ντησεν ὁ Ἀττικῆς Ἀντώνιος μετ' ἐπιστολῆς ἐκ
μέρους τοῦ Ἀρχ/που Αὐξεντίου, ώς ἔγραψε,
ἴδοι ἡ ἐπιστολή:

«ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ Γ.Ο.Χ.
ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΕΔΡΑ: Ι.Μ. ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ -ΓΛΥΚΑ ΝΕΡΑ
ΑΤΤΙΚΗΣ - Τηλ. 6659013-6659140
Ἐν Αθήναις τῇ 27η-6-1978 (ΠΟΗ)

Πανιερώτατε Μητροπολίτα Ἅγιε Κιτίου
καὶ Πάσης Κύπρου τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων
Χριστιανῶν, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ὀγαπητὲ

1) Δυστυχῶς ὁ Σεβασμιώτατος κ. Ἐπιφάνιος δὲν παραθέτει τὰ κείμενα τῶν τριῶν τούτων ἐγγράφων του (Ἐκκλήσεως-Ὑποσημειώσεως-Ομολογίας), προφανῶς διότι ᾧτο τότε πρόσφατα καὶ ὁ παραλήπτης τῆς ἐπιστολῆς-ἔξιστορήσεώς του τὰ ἐγνώριζε καὶ τὰ κατεῖχε. Ἐὰν δυνηθῶμεν ὅμως νὰ εὑρωμεν αὐτά, θὰ τὰ δημοσιεύσωμεν προσεχῶς, πρὸς πληρεστέραν κατανόησιν τῶν ἔξιστορουμένων.

ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς Ἡμῶν Μετριότητος Κύριε Κύριε Ἐπιφάνιε, τὴν Ὑμετέραν Πανιερότητα ἐν ἀδελφικῷ φιλήματι κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Μετὰ χαρᾶς οὐ τῆς τυχούσης ἐλάβομεν τὴν ἀπὸ 2-6-78 ΠΟΗ ἐπιστολὴν Ὑμῶν, ὡς καὶ τὴν ἀγωνιώδη Ὑμῶν ἔκκλησιν “πρὸς τοὺς διπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης ἡγέτας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν”, καὶ ὡς ἀνωτέρω εἰπωμεν, χαρᾶς ἐπλήσθη ἡ ἡμετέρα καρδία διὰ τοὺς ἀτρύτους ὀγανας ὑμῶν καὶ τὴν διακατέχουσαν Ὑμᾶς ἀγωνίαν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἄγιε Κιτίου καὶ Πάσης Κύπρου.

Ἐπαναλαμβάνομεν καὶ ἡμεῖς: “ὅτι Θεοῦ εύδοκοῦντος πλησιάζει ὁ καιρὸς τῶν συννενοήσεων”. Ἀπευθυνόμεθα Ὑμῖν, διότι γνωρίζομεν, ὅτι Ὑμεῖς εῖσθε ἀδιάφευστος μάρτυς, ὡς καὶ ὁ Σεβ. λίαν ἡμῖν ὀγαπητὸς ἐν Κυρίῳ ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργὸς Μητροπολίτης Κορίνθου Κύριος Κάλλιστος, εῖσθε λέγομεν ἀδιάφευστος μάρτυς ὅλων τῶν γεγονότων τόσον ἐν Ἀμερικῇ, ὃσον καὶ ἐν Ἑλλάδι. Καὶ εἴμεθα ἀκραδάντως πεπεισμένοι, ὅτι ἡ εὐγενὴς καὶ πλήρης Πίστεως θερμουργοῦ καρδία τῆς Ὑμετέρας Πανιερότητος θὰ συμβάλλῃ τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἔνωσιν.

Ἄγιε ἀδελφέ.

Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας ἡν παρελάβομεν παρὰ τῶν ἀοιδίμων Ἀρχιερέων ἡμῶν Δημητριάδος, Φλωρίνης καὶ Κυκλάδων, ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμὸν καὶ πᾶσαν κακοδοξίαν. Πάντα τὰ ὑπὸ τῶν σπερμολόγων κηρυττόμενα τυγχάνουν φευδῆ καὶ ἀναληθῆ, καὶ οὗτοι ἐξυπηρετοῦν ἵδια συμφέροντα. Τὴν ἔως θανάτου προσήλωσιν ἡμῶν τοῖς ἀρχαίοις παραδεδομένοις, διετυπώσαμεν σαφῶς καὶ κατηγορηματικῶς ἐν τῇ ὑπὸ ἡμερομηνίᾳ 7/4/1973 ΠΟΗ Συνοδικῇ ἐγκυκλίῳ, ἀπομα-

χρύνοντες οὕτω πᾶν νεφύδριον, δπερ ἡπείλει τὴν προσέγγισιν τῶν διεσταμένων παρατάξεων.

Παραπεσόντος τοῦ λόγου περὶ θεολόγου χρησιμοποιουμένου ύπὸ τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Αὔξεντίου, γνωστὸν ποιοῦμεν, ὅτι ὁ ἐν λόγῳ θεολόγος εὐκαίρως ἀκαίρως ὁμολογεῖ Πίστιν Ὁρθόδοξον, πάντα τὰ λοιπὰ δὲ εἰναι φληναφήματα ἐναντίων, οἵτινες ἐπιδιώκουν νὰ σπιλώσουν τὴν ἄψογον ἐν πᾶσι προσωπικότητα τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος, πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σκοτεινῶν σκοπῶν καὶ ἐπιδιώξεών των.

Ταῦτα Ἅγιε Κιτίου γνωρίζοντες Υμῖν καθηκόντως, ἀπευθυνόμενοι καὶ αὖθις Ὑμῖν ἔξαιτούμεθα τὴν δόλοθυμον συμπαράστασίν Σας εἰς τὴν Ιερὰν ὑπόθεσιν τῆς ἐνώσεως, ὡς καὶ ὁ Σεβ. Ἅγιος Κορινθίας πάλιν ἔπραξε, καὶ διατελοῦμεν,

Τῆς Ὑμετέρας Γερασμιωτάτης καὶ Περισπουδάστου Πανιερότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός, καὶ ὅλως πρόθυμος,

† Ἅττικῆς καὶ Μεγαρίδος ΑΝΤΩΝΙΟΣ»

Τοῦ ἐστάλη ἡ ἔξῆς ἐπιστολή:

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΚΥΠΡΟΥ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΙΤΙΟΥ Γ.Ο.Χ.

Τῇ 18ῃ Ιουλίου 1978

Ἄρ. Πρωτοκόλλου: 114

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα “Ἄττικῆς”
Γ.Ο.Χ., ἀγαπητὲ ἐν Κυρίῳ Κε Κε Ἀντώνιε.

Ἐν χαρᾶ ἐπ’ ἐλπίδι προσαγορεύομεν.

Ἐδεξάμεθα ποθητὰ γράμματα ὑμετέρας Σεβασμιότητος, καὶ ἐπλήσθημεν ἐλπίδα πρὸς χαρὰν καὶ εἰρήνην ἐπιπόθητον διὰ ἐκκλησίαν Γ.Ο.Χ..

Αἱ διαβεβαιώσεις ὑμῶν πρὸς αὐτήν την προστασίαν Ὁρθοδόξου ὁμολογίας καὶ ἀρχαίων Παραδόσεων ἐμπνέει ἀνεμον ζέψυρον καὶ ἀέραν δροσώδη ἐν αὐγῇ ἀνοίξεως δρόμου θεαρέστου, πρὸς συνάντησιν θείᾳ ἀντιλήψει καὶ εὐλογίᾳ.

Ἡμεῖς οὐχ ὑποστείλομεν σημαίαν ἐνώσεως ἐν Ὁρθοδοξίᾳ, καὶ εἴδατε πόσα (sic) ἐκ τῶν ἀγαπητῶν ἀδελφῶν ἡμῶν. Ἄλλὰ καὶ

ταῦτα ὑπομένομεν καὶ τὴν γραμμὴν ὑποδεικνύομεν ἐν ἀδελφικῇ ἀγάπῃ καὶ ὑπομονῇ. Οὕτω πράττομεν καὶ πρὸς ὑμετέραν ἀγάπην καὶ πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, ἵνα οὗτοι αὐγάσῃ εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τὸ φῶς τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τῆς Βασιλείας αὐτοῦ, ἵνα τῆς Ἐκκλησίας. Σεβασμιώτατε, διὰ τῆς ἀγαπητῆς μοι Σεβασμιότητός σας, ἐλπίζω ὅτι εἰσήλθομεν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ διαύλου τῆς ἐνώσεως· ἵνα βῆμα ἀκόμα καὶ εἰσερχόμεθα εἰς μέτρον καὶ πέραν τούτου. Ἡς προσπαθήσωμεν αἱ ταπεινότητες ἡμῶν, νὰ χρησιμεύσουν ὡς μοχλοὶ πρὸς κίνησιν τῶν δύο μερίδων, πρὸς πλησίασιν μὲν θέλησιν ἀγαθήν, διορθοῦντες τὸ παρελθόν διὰ τοῦ πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας, χαράσσοντες τὸ μέλλον ἐν ἀκριβείᾳ καὶ ὀρθοδόξῳ ὁμολογίᾳ. Τὴν ἀποσταλεῖσαν μοι ὁμολογίαν ἀπὸ 7-4-73 ἀποδέχομαι καὶ ὑπεραμύνθην ὡς εἴδατε. Τῶρα ὅμως, ἐπειδὴ εἰσερχόμεθα εἰς νέον στάδιον, λόγῳ τοῦ οἰκουμενισμοῦ καὶ ἄλλων ἔξωελληνικῶν στοιχείων, συνετάξαμεν ἐμπερίστατον ὁμολογίαν, τὴν ὁποίαν ὑπογράφει ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου καὶ τὴν ὁποίαν προτείνει ὡς βάσιν τῆς ἐνώσεως τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπανταχοῦ τῆς γῆς.

Σᾶς στέλνω ἀντίτυπον καί, ἐὰν συμφωνεῖτε, ὑπογράψτε την καὶ ἀποστείλετε ταύτην πρὸς ἐμέ, ἀφοῦ κρατήσετε φωτότυπον. Ἐὰν τοῦτο πράξετε, Σεβασμιώτατε, ὡθήσατε τὴν ἐνώσιν πρὸς τὴν πλησίασιν τοῦ τέλους. Τότε θὰ εἴσθε ὁ πρῶτος παράγων τοῦ ἀγαθοῦ τούτου ἔργου. Πρό πάντων, ὅταν αὐτὴ ὑπογραφῇ ἐκ πάντων τῶν περὶ σὲ ἐπισκόπων. Θὰ ἀναμένω, Σεβασμιώτατε, πάντοτε μὲν ἀγαθὴν ἐλπίδα καὶ ἐνέργειαν. Ταῦτα πράττω ἀσφαλῶς, ἐπειδὴ, ὡς γράφεις, “εἴδα καὶ ἔγνωσα ὡς ἀληθῆς καὶ αὐτόπτης μάρτυς ἐν Ἀμερικῇ, Εύρωπῃ καὶ Αὐστραλίᾳ”. Αἱ φευδαρισθήσεις δὲν ἔχουν χῶρον, ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια. Ἐδωσα χρόνον καὶ ὑπεραμύνθην τὰ δίκαια ἐν οἰκονομίᾳ· καιρὸς νὰ ἀγυψώσωμεν τὴν ἀκριβείαν ὅπως τὴν διαλαμβάνεις ἐν τῇ ἐπιστολῇ σου, ἐν τῇ ὁμολογίᾳ ὑμῶν τοῦ 1973 καὶ ἐν τῇ προτεινόμενῇ ὁμολογίᾳ ἐκ τῆς ἐμῆς ταπεινότητος.

Τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος καὶ πεφιλημένης Γερασμιωτάτης ὅλως πρόθυμος.

† Ὅ Κιτίου Ἐπιφάνιος»

”Εστειλε² καὶ τὴν ἔξῆς ἐπιστολὴν μετὰ τῆς «ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΠΙΣΤΕΩΣ» τὴν ὅποιαν ὑπέγραψε «Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος (Κάνιγγος 32)»:

«ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ Γ.Ο.Χ.
ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΕΔΡΑ: ΙΕΡΑ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΜΟΝΗ
ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ
ΓΛΥΚΑ ΝΕΡΑ - ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ: 6659013-6659140
ΓΛΥΚΑ ΝΕΡΑ, ΤΗ 29η Αύγουστου 1978
ΠΟΗ

ΑΡ. ΠΡΩΤ. 363

Πανιερώτατε Μητροπολίτα Ἀγιε Κιτίου καὶ πάσης Κύπρου, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἡμῖν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ Κύριε Κύριε Ἐπιφάνιε, τὴν Ὑμετέραν Πανιερότητα ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἀνεκλαλήτου χαρᾶς ἐπλήσθη ἡ Ἀρχιερατικὴ ἡμῶν καρδία, ἐπὶ τῇ λήψει τῆς ὑπὸ ἡμερομηνίαν 18-7-78 Ὑμετέρας Ἀδελφικῆς ἐπιστολῆς, δι’ ἣς πληροφορούμεθα “ὅτι εἰσῆλθομεν εἰς τὸν δίαιτον τῆς ἑνώσεως”. Εὐχόμεθα ταχέως αὕτη νὰ πραγματοποιηθῇ ἐπ’ ἀγαθῷ τῆς Ἅγιων Αποστόλων Ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Συνοδικῇ ἔξουσιοδοτήσει ὑπογράφομεν τὴν ἐγκύκλιον Ὀμολογίαν Ὑμῶν, καὶ διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν πληροφοροῦμεν Ὑμᾶς, ὅτι “κρατῶμεν ἀδολον τῆς ὁμολογίας ἥν παρελάβομεν παρὰ τηλικούτων ἀνδρῶν (τῶν Αγίων Πατέρων), ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμὸν ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ Διαβόλου. Ο δεχόμενος νεωτερισμὸν κατελέγχει ἐλλειπὴ τὴν κεκηρυγμένην Ὁρθόδοξον Πίστιν. Άλλ’ αὕτη πεπληρωμένη ἥδη ἐσφράγισται, μὴ ἐπιδεχομένη μήτε μείωσιν, μήτε αὔξησιν, μήτε ἀλλοίωσιν... Ὁ τολμῶν διανοηθῆναι τοῦτο, ἥδη ἡρούθη τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἔκουσίως καθυπεβλήθη εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα διὰ τὸ βλασφημεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὡς τάχα μὴ ἀρτία λαλῆσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ ταῖς Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις... Ἀπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες, κατάραν ὡς ἴματιον ἐνεδύθησαν, καὶ τε Πάπαι, καὶ τε Πατριάρ-

χαι, καὶ τε κληρικοί, καὶ τε λαϊκοί, καὶ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εἴη” (Πανορθόδοξος Ἐγκύκλιος 1848).

Ἐπὶ τούτοις κατασπαζόμενοι καὶ αὗθις Ὑμᾶς φιλήματι Ἀγίῳ, διατελοῦμεν τῆς Ὑμετέρας Γερασμιωτάτης καὶ Περισπούδαστου Πανιερότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ ὅλως πρόθυμος.

† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ΑΝΤΩΝΙΟΣ»

↔ ↔ *

Μᾶς ἔστειλε ἐπίσης καὶ ἀντίγραφον τῆς Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου³ τῆς 7/4/1973⁴.

2- Ὁ Μητροπολίτης Γλυκέριος Ρουμάνος (κατὰ πάντα Ὁρθόδοξος ὡς μᾶς ἐπληροφόρησαν) μὲ δύο ἐπισκόπους καὶ ἐνάμυσι ἔκατομμύριον Λαόν, ἔχάρησαν καὶ μᾶς συνέστησαν νὰ συνεχίσωμεν τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς ἐνώσεως πάντων τῶν Γ.Ο.Χ.

3) σημ. Ο.Π.Σ.: τῆς ὑμετέρας ὑπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον Συνόδου ὑπὸ τίτλον: «Οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν».

4) Ως εἶναι γνωστόν, τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1979 ἐξεδηλώθη τὸ χειρότερον σχίσμα εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Γ.Ο.Χ. (τοῦ δποίου τὰς συνεπείας ἔως σήμερον ὑφιστάμεθα...), ὑπὸ τῶν Ἀττικῆς Ἀντώνιου, Καλλίστου Κορινθίας καὶ τῆς σὺν αὐτοῖς ὄμάδος Ἀρχιμανδριτῶν (Καλλιοπίου, Καλλινίκου κ.λ.π., μὲ ἀφανῆ Γραμματέαν τὸν γνωστὸν κ. Ἀθανάσιον Σακαρέλλον...), ἐναντίον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ (τότε) Ἀρχιεπισκόπου Αὐξέντιού.

Μὲ τὰ ἱστορικὰ ντοκουμέντα ποὺ παρουσιάζει ὁ Σεβασμιώτατος κ. Ἐπιφάνιος, μᾶς προσφέρει μίαν μοναδικὴν ἱστορικὴν διαπίστωσιν: “Οτι τὸ ὡς ἄνω σχίσμα ἐξέσπασε ὑποκινούμενον ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας τὴν καταλληλότερον δι’ αὐτοὺς στιγμήν. Τὴν στιγμὴν διατάσσεται τὸ παρασκήνιον ἰσχυραὶ προσπάθειαι συμφιλιώσεως καὶ καταλλαγῆς τῶν (ἔως τότε) μόνον δύο «παρατάξεων» Γ.Ο.Χ.!! Τὸ πλέον θλιβερὸν καὶ ἀξιονέον ἐχθροὶ μας παρέσυραν τὸν Ἀττικῆς Ἀντώνιον νὰ πρωτοστατήσῃ αὐτὸς εἰς τὸ σχίσμα, αὐτὸς ὁ διποίος ἐπρωτοστάτει εἰς τὰς διασυνοδιὰς συνενοήσεις διὰ τὴν ἑνωσιν καὶ καταλλαγῆν, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς περὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον Συνόδου!! Ἀλλωστε πρὸς τὸ τέλος τῶν παρουσῶν «διατυπώσεων», θα ἰδοῦμε τὸν Ἀττικῆς κ. Ἀντώνιον νὰ ἐπισκέπτεται τὴν Κύπρον, ὡστε νὰ πείσῃ καὶ τὸν Κιτίου κ. Ἐπιφάνιον νὰ συμμετάσχει εἰς τὸ σχίσμα των! Οπερ οὐκ ἐπέτυχεν, ἀλλὰ μὲ τὸ σχίσμα ἀκύρωσεν τὰς φιλοθέους ἐνεργείας τοῦ κ. Ἐπιφανίου ἀκόμη καὶ ἐκτὸς Ἑλλάδος (Ρουμανία) ὑπὲρ τῆς καταλλαγῆς καὶ ἐνώσεως.

2) σημ. Ο.Π.Σ.: ὁ μακαριστὸς Ἀττικῆς κ. Ἀντώνιος.

“Οσον ἀφορᾶ τὰ ἄλλα προβλήματα, πι-
στεύω ὅτι θὰ εἶναι καλὸν νὰ γνωρισθῶμεν,
ἐπὶ τῆς εὐκαιρίας συναντήσεως ἡμῶν. Καὶ δι’
αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ νὰ ἔλθετε εἰς Ρουμανίαν
διὰ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἐορτῆς τῆς Ἱερᾶς
Μονῆς ἡμῶν, τῇ 6ῃ Αύγουστου 1979.

Σᾶς ἀναμένω μετὰ χαρᾶς, καὶ ἐλπίζω ὅτι
αὐτὴ ἡ συνάντησις θὰ καρποφορήσῃ καλὰ
ἀποτελέσματα.

Μετὰ ἀδελφικῆς ἀγάπης ἐν Κυρίῳ, ἀσπά-
ζομαι τὴν ὑμῶν Μακαριότητα, ἐν Ὁρθοδόξῳ
πνεύματi.

† ὁ Μητροπολίτης τῶν Γ.Ο.Χ. Ρουμανίας
κ.κ. ΓΛΥΚΕΡΙΟΣ»⁵.

3- Οἱ Ματθαῖοι μᾶς ἐκάλεσαν νὰ τοὺς
ἐξηγήσωμεν τὰ «ἀσαφῆ» διὰ τῆς κατωτέρω:

**«ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΦ. ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ 22
ΑΘΗΝΑΙ Τ.Τ. 308, ΤΗΛ. 353.926-352.144
Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ιουλίου 1978
ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ.: 1408**

ΠΡΟΣ

Τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Κιτίου
κ. Ἐπιφάνιον
εἰς Κύπρον

Σεβασμιώτατε ἄγιε ἀδελφέ, ὁ Χριστὸς ἐν
τῷ μέσῳ ἡμῶν.

5) Οἱ Ρουμάνοι Γ.Ο.Χ. Ἀρχιερεῖς ἥσαν ἀπομονω-
μένοι, μὲ δυσκολίαν ἔξόδου ἐκ τῆς Ρουμανίας καὶ
ἄνευ πολλῶν πληροφοριῶν, λόγῳ τοῦ ἐπικρατοῦντος
ἀθέου Κομμουνισμοῦ ἐν Ρουμανίᾳ. Εἶναι χαρακτη-
ριστικόν, ὅτι ἀκόμη καὶ τὸ ἔτος 1984 οἱ Κομμουνι-
σταὶ κατεδάφισαν μεγάλον Ἱερὸν Ναὸν των εἰς κε-
ντρικὴν πόλιν τῆς Ρουμανίας. Δυστυχῶς, παρόλον ὅτι
τὸ φρόνημα καὶ ἡ ὁμολογία τοῦ Ἅγιου Γλυκερίου ἦτο
ἀκριβῆς καὶ κατὰ πάντα Ὁρθόδοξος (διὰ τοῦτο καὶ
ὄγκιασε μετὰ θάνατον (†1985), μείνας ἄφθορος καὶ
θαύματα ἐπιτελῶν), οἱ τότε Ἀρχιερεῖς μας δὲν ἐφρό-
ντισαν νὰ ἐπισυνάψουν ἀδελφικὰς σχέσεις μὲ τοὺς ἐν
Ρουμανίᾳ ἀδελφούς μας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐπωφε-
ληθῇ ὁ ἐνεργητικῶτατος Φυλῆς κ. Κυπριανός, καὶ νὰ
συμπαρασύρῃ μετ’ αὐτοῦ τοὺς Ρουμάνους εἰς τὸ ἴδι-
κόν του σχῆμα, καὶ τὰ ἐπισφαλῆ του φρονήματα,
μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ Ἅγιου Γλυκερίου!

Λαβόντες καὶ μελετήσαντες ἐπισταμένως
τὴν ὑπογραφομένην ὑπὸ τῆς ὑμετέρας Σεβα-
σμιότητος “”Ἐκκλησιν-ἐπιστολήν”, ἡ ὁποία
ἀπευθύνεται, ὡς γράφετε, πρὸς πάντας τοὺς
“Γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς” καὶ
διὰ τῆς ὁποίας καλεῖτε ὅλους αὐτοὺς πρὸς
ἔνωσιν, καὶ ἐπιθυμοῦντες, κατ’ ἀπόφασιν
τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων, ὅπως ἔχω-
μεν μεθ’ ὑμῶν προσωπικὴν ἐπικοινωνίαν
πρὸς διευκρίνησιν καὶ διασάφησιν πολλῶν
σημείων τοῦ κειμένου τῆς ἐπιστολῆς σας, τὰ
ὅποια λόγῳ τῆς γενικότητός των καὶ τῆς
ἀσαφείας των δημιουργοῦν ἀμφιβολίας καὶ
ἀφήνουν ἐρωτήματα, καὶ ἐπὶ πλέον πρὸς
διαταλλαγὴν ἀπόψεων ἐπὶ τοῦ ὅλου πνεύμα-
τος τῆς ἐπιστολῆς,

παρακαλοῦμεν τὴν Ὅμετέραν Σεβα-
σμιότητα ὅπως ἀποδεχθῇ τὴν διὰ τοῦ παρό-
ντος ἡμῶν γράμματος ἀπευθυνομένην πρὸς
ὑμᾶς πρόσκλησιν, καὶ προσέλθῃ εἰς κοινὴν
συνεδρίασιν μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς
Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἐλλάδος, εἰ δυνατὸν
ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ μηνὸς
Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ.

Παρακαλοῦμεν γνωρίσατέ μας τὴν πρόθε-
σίν σας καὶ χρόνον ἀφίξεώς σας εἰς Ἐλλά-
δαν.

Διατελοῦντες μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀδελ-
φικῆς ἀγάπης,

Ἐντολῇ Ἱερᾶς Συνόδου
ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
ἡδὸν Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἐλλάδος ΑΝΔΡΕΑΣ
α.α. ὁ Γραμματεὺς
† Ἀρχιμανδρίτης Παῦλος Καραγκούνης»

Ἐδόθη ἡ ἔξῆς ἀπάντησις:

**«ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΚΥΠΡΟΥ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΙΤΙΟΥ Γ.Ο.Χ.**

Τῇ 18ῃ Ιουλίου 1978

Ἄρ. Πρωτοκόλλου: 113

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν
καὶ Πάσης Ἐλλάδος Κον Κον Ἄνδρέαν.

Μακαριώτατε καὶ ἀγαπητὲ ἀδελφέ, δό^τοιστὸς ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν.

Ἐδεξάμεθα προσκλητήριον γράμμα ἐκ τῆς Γῆμετέρας Μακαριότητος, δι’ οὗ ἔξηγεῖτε τὴν ἐπιθυμίαν τῶν Σεβ. Ἀρχιερέων, ὅπως ἔχετε προσωπικὴν μετ’ ἐμοῦ ἐπικοινωνίαν, πρὸς ἔξήγησιν τῶν ἀσαφῶν (ὡς γράφετε) τῶν κειμένων ἐν τῇ ἐκκλήσει μου. Ἐπὶ πλέον καλεῖτε ὅπως προσέλθω εἰς κοινὴν συνεδρίασιν μετὰ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἐλλάδος.

Μακαριώτατε, διὰ τὸ νὰ ἔξηγήσω εἰς τοὺς Σεβ. Ἀρχιερεῖς τὰ ἀσαφῆ (ὡς λέγετε) ἐν τῇ ἐκκλήσει μου, εἶμαι εἰς τὴν διάθεσιν ὑμῶν νὰ σᾶς ἀπαντήσω καὶ ἔξηγήσω ὅτι μὲ ἐρωτήσετε.

Διὰ τὸ δεύτερον, τὸ νὰ ἀποδεχθῶ καὶ παρευρεθῶ πρὸς συνεδρίασιν: Κατ’ ἀρχὴν μὲν ἀποδέχομαι τὴν πρόσκλησιν, ἀλλ’ ἐπιφυλάσσομαι ἔως τὴν καθορισμένην ἡμερομηνίαν νὰ μελετήσω ὠριμότερον καὶ θὰ ἀπαντήσω. Οἱ λόγοι ποὺ μὲ κάνουν νὰ γίνομαι ἐπιφυλακτικὸς εἶναι γνωστοὶ εἰς ὑμᾶς. Ἐν πρώτοις, εἶναι ὅτι δὲν ἡθελήσατε νὰ ἐπαναφέρετε τὴν ἀλήθειαν διὰ μέσου τοῦ Ὁργάνου ὑμῶν, ὅπου προσεπάθησε νὰ σπιλώσῃ κακοβούλως τὰς ἐνεργείας μου. Δεύτερον δέ, εἶναι ὅτι δρόποις τῶν συνεδριάσεων ἀπὸ τοῦ 1974 καὶ ἐντεῦθεν -δηλ. ὁ τρόπος τῆς καταγραφῆς τῶν Πρακτικῶν: Τὸ νὰ στέκῃ εἰς Ἀρχιερεὺς δρθιος δλην τὴν συνεδρίασιν καὶ νὰ εἰσέρχεται καὶ ἔξέρχεται ἔξω τῆς ἐκκλησίας, ὡσὰν νὰ συνεννοεῖτο μὲ κάποιον ἀπὸ τηλεφώνου- καὶ αἱ δημοσιεύσεις τῶν ἀποφάσεων, ὡς καὶ ἡ περιβόητος ἐγκύκλιος τοῦ 1977, ἥραν τὴν ἐμπιστοσύνην μου, ὅχι ὅμως τὴν ἀγάπην μου καὶ τὴν μυστηριακὴν κοινωνίαν.

Διὰ ταῦτα πάντα εἶμαι ἐπιφυλακτικὸς νὰ ἀνταποκριθῶ πρὸς τὴν ὑμετέραν πρόσκλησιν χωρὶς νὰ ἀπορρίπτω ταύτην, ἔως ἂν ἵδω ἔως τότε τὶ θὰ πράξετε πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς τρωθείσης ἐμπιστοσύνης. Ἐπειδὴ ὅμως ζητεῖτε προσωπικὴν συνάντησιν, προσκαλῶ τὴν Γῆμετέραν Μακαριότητα, ὅπως ἐπισκεφθεῖτε τὴν ἐκκλησίαν Γ.Ο.Χ. Κύπρου, πρὸς ἔρευναν καὶ διόρθωσιν τῶν ἀφορώντων ἡμᾶς πραγμάτων. Μετὰ πολλῆς τῆς ἀγάπης, ἀσπάζομαι ὑμᾶς ἐν Ἀγίῳ φιλήματι. Ἐλάχιστος συλλειτουργός σας

† δό Κιτίου Ἐπιφάνιος

Υ.Γ.: Γνωρίζετε, Μακαριώτατε, ὅταν κάτι μένει ἀδιόρθωτον, μᾶλλον εὔρυνεται. Ἐκ τῶν πραγμάτων εἴμαι υποχρεωμένος νὰ ἀπαντῶ εἰς ὅσους ἔρχομαι εἰς ἐπαφὴν τὴν πραγματικότητα. Ποία ἡ ὡφέλεια τῆς σιγῆς ὑμῶν;»⁶

6) Εἶναι ἀξιοσημείωτος ἡ ἐνταῦθα καταγγελία τοῦ Κιτίου κ. Ἐπιφανίου, ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν Συνοδικῶν των συνεδριάσεων εἰς Ἀρχιερεὺς ἔξήρχετο καὶ ἐπανήρχετο διαρκῶς καθ’ δλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐκάστης συνεδριάσεως, «ὡσὰν νὰ συνεννοεῖτο μὲ κάποιον», καὶ νὰ ἐλάμβανε «γραμμήν!» Μετὰ ἀπὸ 25 ἔτη, ἥτοι ἀπὸ τοῦ 2002 περίπου καὶ ἔξῆς, ὁ Ματθαϊκὸς Μεσογαίας κ. Κήρουκος μετὰ τοῦ στενοῦ συνεργάτου κ. Ἐλευθερίου Γκουτζίδη (οἱ ὅποιοι ἀπὸ τὸ 1970 καὶ ἔξῆς ἦσαν οἱ πρώτιστοι συμβουλάτορες καὶ «γραμμοδότες» τῶν Ματθαιϊκῶν, ὡς «θεολόγοι», πλὴν ἦσαν τότε... ἐκτὸς αἰθούσης, καθότι ἀκόμη Λαϊκοί...) αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν κατηγορίαν ἀπευθύνουν εἰς τοὺς ἄλλους Ἀρχιερεῖς τῶν, ὅτι κατὰ τὰς συνεδριάσεις «μπαινοβγαίνῃ» εἰς Ἀρχιερεὺς ἀπὸ τὴν αἰθουσαν, ὡς νὰ λαμβάνῃ «γραμμήν!» Προφανῶς ἡ ἴστορία ἐπαναλαμβάνεται, ἀλλὰ τώρα ἀπὸ τὴν ἀντίθετον πλευράν! Πρόπει, τέλος, νὰ εἰπωθῇ, ὅτι ὁ Κιτίου κ. Ἐπιφάνιος ἀπέφευγε ἀπὸ τοῦ 1977-78 νὰ παραστῇ εἰς τὴν Ματθαιϊκὴν Σύνοδον, ἀκριβῶς διότι «ἡρθῃ ἡ ἐμπιστοσύνη του», ὡς γράφει ὀντατέρω, καὶ ἐφοβεῖτο -ἀλλὰ καὶ ἐπληροφορεῖτο- ὅτι εἰς τυχὸν παρουσίαν του, ὅλοι θὰ στραφοῦν ἐναντίον του, ὥστε ἀν δὲν συμμορφωθῇ καὶ σιωπήσῃ, νὰ τοῦ ἐπιβάλλουν ποινάς, ἵσως καὶ καθαιρεσιν, καθὼς καὶ κατωτέρω περισσότερον θὰ ἀποδειχθῇ...

Διὰ συνεισφορὰν
εἰς τὰς οἰκονομικὰς
δύναγκας τοῦ
Ἱεροῦ ἀγῶνος,
δόλοθύμως
ἀνταπεκρίθησαν
οἱ κάτωθι:

I. Ναὸς Ἅγιων 3 Ιεραρχῶν Δράμας	250€
I. Ναὸς Ἅγιου Φανουρίου Σερρῶν	200€
I. Ναὸς Γεννήσεως Χριστοῦ Θεσσαλονίκης	250€
I. Ναὸς Ὁσ. Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Θεσ/κης	250€

Η ΨΕΥΔΕΠΙΓΡΑΦΟΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ

καὶ ἡ ἀληθὴ τοῦ Εὐαγγελίου

Οἱ πλεῖστοι ἐκ τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν καὶ συνειδητῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, γνωρίζουν καλῶς, ὅτι οἱ «ἡγγήτορες» καὶ «διανοούμενοι» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅπως π.χ. οἱ κ.κ. Βαρθολομαῖος, Ἀναστάσιος Γιαννουλᾶτος, Ἰωάννης Ζηζιούλας, κ.ἄ., ἥμπορεῖ κάποτε νὰ ὑπῆρξαν καθ' ὅλα ὀρθόδοξοι -ἢ σχεδόν, ἔστω!- ἀλλὰ δύστυχῶς, εἰς τὰς σκοτεινάς ἔκεινας ἀτραποὺς

ὑπὸ κ. Παρασκευᾶ Κελεμπέκογλου

τῆς ἐπηρμένης Δύσεως καὶ εἰς τὰς «ὅδοὺς τῶν ἀμαρτωλῶν», συχνάκις ἀσκόπως περιερχόμενοι καὶ «ἐπὶ καθέδρας λοιμῶν»¹ αἱρεσιαρχῶν ματαίως ἀναπαύμενοι, τὴν τῶν Ἀγίων Πατέρων πίστιν κατεφρόνησαν, ἐκ τῆς οὐρανοιδρόμου ὁδοῦ τῆς ὀρθοδόξου πορείας ἔκουσίως ἐξέκλιναν, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πανθρησκειακοῦ κυκεῶνος μετὰ πολυθέων καὶ ἀθέων ἀναμεμιγμένοι ἀκουσίως τελικῶς κατέληξαν!

Αὐτὰ γνωρίζουν οἱ πιστοὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας διὰ τοὺς «πρωθιερεῖς» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ πρεπόντως ὡς αἱρετικοὺς καὶ ὀλοσχερῶς ξένους πρὸς τὴν τιμιωτάτην παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας ἀντιμετωπίζουν· μάλιστα, ὡσὰν ἐκείνους τοὺς θεοστυγεῖς ψευδοπροφήτας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης βδελύττονται, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ οἱ σύγχρονοι «ψευδοπροφῆται» τῆς πανθρησκειακῆς Βαβυλώνος, μὲ λόγους καὶ τρόπους σαγηνευτικοὺς καὶ θελκτικούς, διαστρέφουν τὸν ἄθλιον λαὸν καὶ τὸν σύρουν ὀπίσω των, προσφέροντάς τον ὡς ἐκλεκτὸν ἔδεσμα εἰς τοὺς σιδηροὺς ὁδόντας τοῦ Ἀποκαλυπτικοῦ πολυκεφάλου-πολυθρησκειακοῦ λυμεῶνος. Ὄμως, δὲ εὐσεβῆς καὶ πιστὸς λαός, χάρις εἰς τὴν χριστομίμητον ὑπακοήν, «ἀκούει» ἐντός του πάντοτε τὴν θεϊκὴν φωνὴν, ἡ ὅποια διατάσσει περὶ τῶν ψευδοπροφητῶν: «...μὴ ἀκούετε τῶν ψευδοπροφητῶν ὑμῶν..., ὅτι ψευδὴ αὐτοὶ προσφέρουσιν ὑμῖν πρὸς τὸ μακρῦναι ὑμᾶς ἀπὸ τῆς γῆς ὑμῶν», «ὅτι οὐκ ἀπέστειλα αὐτούς, φησὶ Κύριος καὶ προφητεύοντας τῷ ὀνόματί μου ἐπ' ἀδίκῳ πρὸς τὸ ἀπολέσαι ὑμᾶς..., οὐκ ἀπέστειλα αὐτούς»²! Εἰς αὐτὴν τὴν φωνὴν ὑπακούει πάντοτε κατὰ τὴν ἱστορικὴν πορείαν τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ὅταν ἀνεστήλωσεν τὰς ἀγίας εἰκόνας (τὸ 843), ἡ ὅταν κατίσχυνεν τοὺς

ἐχθροὺς τοῦ Μοναχισμοῦ Βαρλαάμ καὶ Ἀκίνδυνον (τὸ 1340), ἡ ὅταν κατετρόπωσεν τοὺς ἐξωμότας τῆς ψευδενώσεως τῆς Φερράρας (τὸ 1440), καὶ ἀκόμη, ὅταν ἀνθίστατο (ἔως θανάτου) κατὰ τῆς ὑποβολιμαίου καὶ διχαστικῆς «γρηγοριανῆς» καινοτομίας (τὸ 1924). αὐτὴν τὴν «γλυκητάτην καὶ φίλην φωνὴν» ἀκοῦνε πάντοτε τὰ λοιγικὰ τοῦ Κυρίου πρόβατα, ὅπως ἀκριβῶς τὸ ἐπιβεβαιώνει αὐτὸς ὁ Ἰδιος χαρακτηριστικῶς: «Καὶ τὰ πρόβατα αὐτῷ ἀκολουθεῖ, ὅτι οἶδασι τὴν φωνὴν Αὐτοῦ»³.

Ἴδοὺ λοιπόν διατὶ δὲν ἀκούουν τὰς φωνὰς τῶν πονηρῶν Οἰκουμενιστῶν ποιμένων, ὅσον σαγηνευτικαὶ καὶ γοητευτικαὶ καὶ ἐὰν ἀκούονται: Διότι εἰς τὰ ὅτα τῶν γνησίων πιστῶν τοῦ Κυρίου ἥμων Ἰησοῦ Χριστοῦ, αἱ φωναὶ αὕται ἀκούονται μὲ τὴν ἀληθινήν των «ὑπόστασιν». Εἰς τὸ θεῖον καὶ ἀποκαλυπτικὸν ὅραμά του ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης «βλέπει» τὸν ψευδοπροφήτην τοῦ Ἀντιχρίστου, ἔχοντα «μορφὴν... ἀρνίου», φέρει δηλαδὴ ἐξωτερικῶς κάποια στοιχεῖα τοῦ Χριστοῦ. Ἡ φωνὴ ὅμως, εἰς τὰ ὅτα τοῦ Ἀγίου ἀκούεται ὡς φωνὴ «δράκοντος» καὶ οὐχὶ ὡς φωνὴ «ἀρνίου». ὅπως ἀκριβῶς δηλαδὴ, ἥχοιν αἱ φωναὶ τῶν ψευδοποιημένων Οἰκουμενιστῶν, οἱ ὅποιοι ὅμιλοιν περὶ «εἰρήνης», «ἀγάπης», «ἀνοχῆς» καὶ «συμφιλιώσεως» μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ οὐχὶ περὶ μετανοίας, διορθώσεως καὶ ὑπακοῆς εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, καθὼς θὰ ὅφειλον ἐὰν ἦσαν ἀληθινοὶ ποιμένες. «Ο τῶν Χριστιανῶν κόσμος ἔτερός ἐστι, καὶ διαγωγὴ καὶ νοῦς καὶ λόγος καὶ πρᾶξις ἔτέρα τυγχάνει, καὶ ἡ τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου τούτου διαγωγὴ καὶ νοῦς καὶ λόγος καὶ πρᾶξις ἔτέρα»⁴, διδάσκει ὁ μέγας Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος. «Ἄλλο τί εἰσιν ἔκεινοι καὶ ἄλλο τί εἰσιν οὗτοι καὶ πολλὴ διάστασις μεταξὺ τούτων κακείνων»⁵ συμπληρώνει ὁ Ἰδιος. Πῶς εἴναι δυνατόν, λοιπόν, νὰ δελεασθοῦν οἱ ἀληθινοὶ καὶ γνήσιοι ὀπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν ψευδοδιδασκαλίαν τῶν ποιμένων οὐχὶ τοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ τοῦ κόσμου τούτου;

Εἰς μίαν ἐποχὴν μάλιστα ὡς τυγχάνει ἡ ἴδική μας, κατὰ τὴν ὅποιαν βιώνομεν τὸ πνεῦμα

3) Ἰωάν. ἰ', 4.

4) Ἅγ. Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου, Ὁμιλίαι παιδευτικαὶ, εἰς «Φιλοκαλία τῶν νηπτικῶν καὶ ἀσκητικῶν», τόμ. 7 (ΕΠΕ).

5) Αὐτόθι.

1) Ψαλμὸς Α'.

2) Τερ. λδ', 9-15.

τῆς ἀποστασίας καὶ τῆς πλήρους ἀνυπακοῆς εἰς τὸν θεῖον νόμον, ὅπου ἐπιβάλλεται τὸ ποιμαντικὸν κήρυγμα νὰ προτρέπῃ εἰς μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφὴν εἰς τὸν Θεόν, οἱ φευδοποιμένες καὶ φευδοπροφῆται τοῦ Οἰκουμενισμοῦ φλυαροῦν περί... Οἰκολογίας! Εἶς ἔξ αὐτῶν μάλιστα... ἔξειδικεύθη εἰς αὐτήν, λαβών τὸ γελοῖον προσωνύμιον «πράσινος πατριάρχης» μὲ τὸ ὄποιον ἀναγνωρίζεται καὶ τιμᾶται ἵδιαιτέρως ὑπὸ πάντων τῶν ἀνθρώπων ἀνὰ τὴν ὑφῆλιον! Δραστηριοποιεῖται διαρκῶς περὶ τὴν οἰκολογίαν, ὁμοῦ μετὰ πολλῶν ὁμοίων του «ἀκτιβιστῶν»⁶, ὅπως καλοῦνται, καὶ διακοτέχεται ἀπὸ μεγάλην ἀγωνίαν διὰ την σωτηρίαν... τοῦ πλανήτου. Ό κ. Βαρθολομαῖος, ὅταν δὲν διώκει μετὰ μανίας τοὺς ἐσφιγμενίτας μοναχούς, οἱ ὄποιοι δὲν κλίνουν τὸ γόνυν ἐνώπιόν του, ἐνθυμεῖται τὴν δενδροφύτευσιν καὶ τὰ τρυφῆλα ὑπερπολυτελῇ οἰκολογικὰ συμπόσια καὶ συμπροσευχὰς πρὸς τὴν... θεὰν Γαίαν! Ἐδῶ μάλιστα, θὰ πρέπει νὰ ὑπενθυμίσωμεν κάτι, τὸ ὄποιον -δλίγον ἔως πολύ- εἶναι γνωστὸν οὕτως ἡ ἄλλως: ὅτι ἡ Οἰκολογία εἶναι ἡ «μυστικὴ λατρεία» τῆς φευδοθεᾶς Γαίας, τὴν ὄποιαν ἀπαντεῖς σχεδὸν οἱ Οἰκουμενισταί... εὐλαβοῦνται, ὅπως ἔχομεν ἥδη ἐπισημάνει εἰς παλαιότερον ἀρθρον, σχετικὸν μὲ τὸ λεγόμενον Οἰκολογικὸν ἡ Πράσινον κίνημα⁷. Ἡ Οἰκολογία εἶναι οὐσιαστικῶς ἡ νέα θρησκεία, καὶ τὸ «εὐαγγέλιον» τὸ ὄποιον μὲ μεγάλην ἔμφασιν προβάλλει ἡ παγκοσμιοπόλησις, καλώντας δλους τοὺς ἀνθρώπους εἰς μίαν ἰδιότυπον μετάνοιαν πρὸς τὴν φύσιν, ἔναντι τῶν φανταστικῶν ἡ ἀληθινῶν κινδύνων, οἱ ὄποιοι ἀπειλοῦν τὸν πλανήτην! Εἰς αὐτὴν λοιπὸν τὴν νέαν πνευματικὴν ἀπειλήν, ἡ ὄποια εἶναι ἀκρως ἐπικίνδυνη διότι εἶναι καταχθόνιος καὶ ὑπουλος, ἐπιβάλλεται νὰ δώσωμεν ἰδιαιτέραν προσοχήν. Ὁπίσω τοῦ «Οἰκολογικοῦ Κινήματος» ἡ «Πρασίνου Κινήματος», κρύπτεται ἡ μεγαλυτέρα καὶ γενικευμένη εἰς παγκόσμιον κλίμακα ἀναβίωσις τῆς εἰδωλολατρείας!

Τὰ ὑποχείρια τοῦ διαβόλου, τὰ ὄποια διαφεντεύουν τὴν οἰκουμένην, ἐνεργοῦν ὡς ἄλλος Ἀσβακαράθ⁸, ὁ ὄποιος ὡς βασιλεὺς τῶν Ἀσυρίων μετέφερε τοὺς Σαμαρείτας εἰς τὴν γῆν τοῦ Ισραήλ. Ἐρμηνεύων ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής τὸ ὄνομα αὐτὸν κατὰ τὴν ἀναγωγὴν καὶ πνευματικὴν σημασίαν, λέγει: «Ἀσβακαράθ, «αἴχμαλωτεύων ὁπίσθιος» ἐρμηνεύεται·

τουτέστιν, αὐτὸς ὁ ὄποιος αἴχμαλωτίζει κρυφίως καὶ χωρὶς νὰ φαίνεται, δηλαδὴ ὁ Διάβολος»⁹. Ἀκολουθοῦντες τὴν αὐτὴν τακτικὴν οἱ παγκόσμιοι δικτάτορες, προβάλλονται ὑπούλως τὴν προστασίαν τοῦ περιβάλλοντος καὶ τὴν σωτηρίαν τοῦ πλανήτου ἀπὸ τὴν μόλυνσιν (τὴν ὄποιαν οἱ Ἰδιοί παράγουν σκοπίμως), ἐνῶ ταυτοχρόνως μεθοδεύουν καὶ καλλιεργοῦν τὴν φευδολατρείαν τῆς «Γαίας». Εἰς τὴν ὄντως σατανοκίνητον ταύτην προσπάθειαν, βασικοὶ ἀρωγοὶ εἰς τὸ «πνευματικὸν» ἐπίπεδον, συνδράμουν θηρσκευτικοὶ ἥγεται ὅπως ὁ προαναφερθεὶς «πράσινος πατριάρχης», καὶ οἱ ὄποιοι ἐνεργοῦν ἀκριβῶς ὅπως οἱ φευδοπροφῆται τοῦ παλαιοῦ Ισραήλ. Λέγει περὶ αὐτῶν καὶ πάλιν ὁ Ἅγιος Μάξιμος: «Ο Θεός ἐκλεξάμενος ἐξήγειρεν Ἀποστόλους καὶ Προφήτας καὶ Διδασκάλους διὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν πιστῶν· ὁ δὲ διάβολος φευδαποστόλους καὶ φευδοπροφῆτας καὶ φευδοδιδασκάλους κατὰ τὴν εὐσεβείας ἐκλεξάμενος ἐξήγειρεν, ὥστε καὶ τὸν παλαιὸν καὶ τὸν εὐαγγελικὸν νόμον νὰ πολεμήσει. Ὁπως λοιπὸν αὐτὸς ποὺ δέχεται τοὺς πραγματικοὺς Ἀποστόλους, Προφήτας καὶ Διδασκάλους, δέχεται τὸν Θεόν, ἔτσι καὶ ὄποιος δέχεται τοὺς φευδαποστόλους, φευδοπροφῆτας καὶ φευδοδιδασκάλους, τὸν διάβολον δέχεται»¹⁰.

Συνέδρια, ὁμιλίαι, συμπόσια καὶ ἡμερίδες, βιβλία καὶ διαφημίσεις· ἐν ὀλίγοις, τεραστία ἡ προβολὴ περὶ τὴν Οἰκολογίαν, μὲ μοναδικὸν σκοπὸν τὴν μετάπτωσιν τῆς λογικῆς λατρείας τοῦ Ἀκτίστου, εἰς τὴν ἄλογον καὶ ἐντελῶς παράλογον λατρείαν τοῦ κτιστοῦ, καὶ μάλιστα τῇ συνδρομῇ ὁρθοδόξων (ὑποτίθεται) πατριαρχῶν! Ἡ νέα πίστις, λοιπόν, τῆς ἀντιχρίστου παγκοσμιοποιημένης κοινωνίας, θὰ εἶναι ἔνα ἀμάλγαμα γνωστικισμοῦ (εἰς τὴν μανιχαϊκὴν -κυρίως- ἐκδοχήν του), βουδισμοῦ καὶ ἴνδουϊσμοῦ, ἐνσωματωμένων ὁμοῦ εἰς τὴν θρησκείαν τοῦ «Οἰκολογισμοῦ» ὅπως ἀποκαλεῖται¹¹. Ἐδῶ ὅμως ἐπιβάλλεται νὰ ἐπισημανθῇ τὸ παραλόγως ἀντιφατικὸν γεγονὸς τῆς ἐχθρότητος ὅλων τῶν προαναφερθεισῶν φευδοδιδασκαλιῶν πρὸς τὴν Οἰκολογίαν, εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν, ἡ ὄποια τυγχάνει ἀκρως οἰκολογικὴ μὲ τὴν οὐσιαστικὴν σημασίαν τοῦ ὄρου!

Ο μανιχαϊκὸς γνωστικισμός, διδάσκοντας τὴν περιφρόνησιν καὶ τὸ μίσος κατὰ τῆς ὑλικῆς

6) activist =ένεργα μέλη.

7) Βλ. «Ο.Π.Σ.», τ. 62 (Ιούλιος-Αὔγουστος 2006).

8) Ἀσβακαράθ η Ἀσφακαρέθ· βλ. Ε...δ., 66.

9) Ἅγ. Μαξίμου, ἔργα, τ. 14Γ (ΕΠΕ).

10) Αὐτόθι, τ. 15Γ (ΕΠΕ).

11) Πρβλ. περιοδ. «ΤΡΙΤΟ ΜΑΤΙ», τεῦχος Νοεμβρίου 2007.

δημιουργίας, ἐπηρέασεν ἀποφασιστικῶς τὸν δυτικὸν κόσμον εἰς τὰς ἀπαρχὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ μέσῳ τῶν αἱρετικῶν διδασκαλιῶν τοῦ Ὁριγένους καὶ τῶν ὑποβολιμαίων (προφανῶς) τοῦ Ἀγίου Αὐγουστίνου, κατεστάλλαξεν τελικῶς εἰς τὸ ρυπαρὸν δοχεῖον πασῶν τῶν κακοδοξιῶν, δηλαδή, τὴν παπικὴν παρασυναγωγήν· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξηγεῖται καὶ ἡ διαχρονικὴ περιφρόνησις καὶ ἀπαξίωσις τοῦ δυτικοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν φύσιν, δι' ὃ καὶ ἡ ἀλόγιστος καὶ καταστρεπτικὴ ἐκμετάλλευσις αὐτῆς διὰ τῆς τεχνολογικῆς «προόδου» μὲν μοναδικὸν κριτήριον τὸν ἀδηφάγον εὐδαιμονισμόν. Ἀγνοώντας τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ κόσμου κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ Κυρίου Παρουσίαν, διὰ τοῦτος ἀνθρωπος, ἀπεδέχετο τὰς ἀναθεματισθείσας ὑπὸ τῶν Ἅγιων Πατέρων πλάνας τοῦ Ὁριγένους, καὶ ἐπίστευε εἰς τὴν τελικὴν ἐκμηδενίσιν τοῦ ὑλικοῦ κόσμου καὶ εἰς τὴν ἀεναον συνέχειαν τοῦ πνευματικοῦ (ἀὖλου)¹². Χαρακτηριστικὸν τυγχάνει τὸ μίσος καὶ ἡ μοχθηρία κατὰ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ὅπως διαφαίνεται εἰς τὰ ἀπίστευτα βασανιστήρια ποὺ ὑπέβαλλεν ἡ διαβόητος παπικὴ δολοφονικὴ συμμορία μὲ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἴερα Ἐξέτασις» εἰς τὰ δυστυχῆ θύματά της, μέχρι καὶ τὸν 19ον αἰῶνα. Τὸ ἐνδιαφέρον λοιπὸν τοῦ συγχρόνου πεπτωκότος πνευματικῶς ἀνθρώπου διὰ τὴν Οἰκολογίαν, εἴναι σκοτεινὸν καὶ ὑποκριτικόν, διότι ὑποκρύπτει ἰδιοτελὴ συμφέροντα καὶ οὐχὶ ὄγάπην διὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ Θεοῦ, ὅπως διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἀντιθέτως, ἡ Ἐκκλησία μᾶς ἀποκαλύπτει, διὰ τὴν φθορὰν τῆς ἀμαρτίας, προορίζεται ὅμως καὶ αὐτὴ νὰ συμμετάσχῃ εἰς τὴν τελικὴν ἀνακαινίσιν τῆς κτίσεως: «὾ν τρόπον γὰρ ὁ οὐρανὸς καινὸς καὶ ἡ γῆ καινὴ, ἀ ἔγὼ ποιῶ, μένει ἐνώπιον ἐμοῦ λέγει Κύριος, οὗτω στήσεται τὸ σπέρμα ὑμῶν καὶ τὸ ὄνομα ὑμῶν»¹³, ἀποκαλύπτει διὰ στόματος Ἡσαΐου ὁ Θεός. Πρόκειται περὶ τῆς «ἀποκαραδοκίας τῆς κτίσεως», ὅπως χαρακτηριστικῶς ἐξηγεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν ἐπιστολὴν του πρὸς Ρωμαίους· ἀδημονεῖ καὶ στενάζει πᾶσα ἡ κτίσις, λέγει μεταφορικῶς ἀναμένοντας τὴν ἐλευθερίαν της ἀπὸ τὴν δουλείαν τῆς φθορᾶς, τὴν ἀφόρητον τουτέστιν τυραννίαν τῆς ἀμαρτίας ποὺ ἐπέ-

βαλλειν ὁ Σατανᾶς εἰς τὸν κόσμον. Ἐξηγῶν ἀναλυτικότερον ὁ Μέγας Φώτιος εἰς τὰ «Ἀμφιλόχια» τὴν σημασίαν τοῦ χωρίου τούτου, λέγει: «Ἡτο δούλη ἡ κτίσις εἰς τὸν ἀνθρωπὸν, ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη, τὰ ἀστρα καὶ ἡ γῆ, ὅχι διότι ἦτο ἀξιος (ἦτο παραβάτης γὰρ καὶ ὑπόδικος), ἀλλ ἐπειδὴ εἶχε προστάξει ὁ Θεὸς νὰ εἴναι δούλη, διὰ νὰ μὴν ἐξευτελισθῇ μὲ δόλα ἡ εἰκόνα Του, ἀν καὶ εἶχε κάνει τὴν παράβασιν. Ἐνω ἐστασίαζεν λοιπὸν ὅλη ἡ κτίσις, ὁ Θεὸς προστάζει τὴν κτίσιν νὰ μὴν ἀφηνιάζῃ, ἀλλὰ νὰ παρέχῃ ὁ ἥλιος τὸ φῶς του, ἡ γῆ τους καρπούς της, ἡ θάλασσα τοὺς ἵθιας καὶ τὴν διακίνησιν τῶν ὀγαθῶν, καὶ καθένα ἀπὸ τὰ δημιουργήματα τὴν χρησιμότητα καὶ τὴν ὀφέλειάν του εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐπειδὴ δηλαδὴ εἶδεν ὁ Θεὸς τὸν ἀνθρωπὸν νὰ ἔχῃ ἐκπέσει, καὶ ἡ κτίσις ἀρνεῖται νὰ ὑπηρετήσῃ ἐκεῖνον ποὺ ἀμάρτησε, ἔβαλλεν εἰς αὐτὴν χαλινὰ καὶ προσέταξε αὐτὴν νὰ τὸν ὑπηρετῇ ὅπως πρώτα, ὅταν διετήρει τὸ βασιλικὸν καὶ ἀρχηγικόν αὐτοῦ ἀξιώματα φυλάσσοντας τὴν ἐντολήν»¹⁴. «Μὲ τὴν πρώτην παρουσίαν του δύμας ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου φορώντας σάρκα ἀνθρωπίνην ἀνεκαίνισεν, οὕτως ὥστε, νὰ μὴν ἀμφιβάλλωμεν ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν δὲν θὰ ἀνακαινισθῇ καὶ πρὶν ἀπὸ αὐτὴν ἐμεῖς εἰς ἀφθαρσίαν, εἰς ἀπάθειαν, εἰς ἀφατον καλλονήν»!

Καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος εἰς τὴν Β' Καθολικὴν Ἐπιστολήν, ἀποκαλύπτει ὅτι «οὐρανοὶ ροιζηδὸν (μὲ πάταγον) παρελεύσονται, στοιχεῖα δὲ καυσούμενα λυθήσονται καὶ ἡ γῆ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἔργα κατακαήσεται», «καὶ νὸς δὲ οὐρανοὺς καὶ γῆν καινὴν κατὰ τὸ ἐπάγγελμα (ὑπόσχεσιν) αὐτοῦ προσδοκῶμεν». Διὰ τοῦ πυρός μέλλει νὰ ἀνακαινισθῇ πᾶσα ἡ κτίσις ἀναφέρει ὅμοιώς καὶ ἡ Ἀποκάλυψις: «Καὶ εἶδον οὐρανὸν καινὸν καὶ γῆν καινήν· ὁ γὰρ πρῶτος οὐρανὸς καὶ ἡ πρώτη γῆ ἀπήλθον». Ο Ἅγιος Συμεὼν ὁ νέος Θεολόγος ἐξηγεῖ ἐπ' αὐτοῦ, ὅτι ὁ οὐρανὸς δὲ καινός θὰ εἴναι ἀπείρως λαμπρότερος, ἡ δὲ γῆ διαφανής καὶ λαμπροτάτη ὡσὰν πολύτιμος λίθος¹⁵! Διὰ ταύτην τὴν καινὴν γῆν ὁμιλεῖ καὶ ὁ Προφητάναξ Δαβίδ εἰς τὸν 103ον Ψαλμόν: «Ἐκλείποιεν ἀμαρτωλοὶ ἀπὸ τῆς γῆς (τῆς καινῆς) καὶ ἀνομοὶ ὥστε μὴ ὑπάρχειν αὐτοὺς (ἐπὶ τῆς γῆς ἐκείνης)», καὶ σημειώνει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἅγιορείτης (συμφώνως καὶ μὲ πολλοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ἔρμηνευτάς, ὅπως οἱ Μητροφάνης, Θεοφύλα-

12) Σπέρματα αὐτῶν τῶν αἱρετικῶν δοξασιῶν, ἔχουν διεισδύσει καὶ εἰς τὸν ἡμέτερον χριστιανικὸν ὁρθόδοξον βίον.

13) Ἡσ. ξ̄, 22.

14) Μεγ. Φωτίου, ἔργα, τόμ. 3 (ΕΠΕ).

15) Βλ. Αγ. Νικοδήμου, ἐρμηνεία εἰς τὰς Καθολικὰς ἐπιστολὰς τοῦ Ἀπ. Πέτρου, ἐκδόσεις «Ὀρθόδοξος Κυψέλη».

κτος, Οίκουμένιος κ.ά.), διτε εἰς τὴν καινὴν αὐτὴν γῆν δὲν θὰ ύπαρχουν θάλασσαι καὶ ποταμοί δύμοιώς καὶ ζῶα, καθότι δὲν θὰ ἔχουν καμμίαν χρησιμότητα εἰς τὸν ἀφθαρτὸν ἐκεῖνον αἰώνα. Τὸ δὲ πῦρ, τὸ ὄποιον θὰ συγκεντρωθῇ ἀπὸ ὀλόκληρον τὸ σύμπαν διὰ νὰ κατακαύσῃ τὴν παλαιὰν γῆν¹⁶, σχηματίζοντας τὸν φοβερὸν πύρινον ποταμόν, ὁ ὄποιος θὰ προπορεύεται ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ (κατὰ τὸν ἵερὸν Μητροφάνην), πρῶτον λόγον ἔχει τὴν καῦσιν πάσης ἀμαρτίας, κακίας καὶ πονηρίας, ἀφανίζοντας τελείως αὐτάς, καθότι δὲν ἔχουν -οὕτε εἶχον ποτέ- καμμίαν θέσιν εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μόνον παροδικὴν ὑπαρξίαν εἰς τὸ αὐτεξούσιον τῶν δαιμόνων καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔλαβαν. Ἐν συνεχείᾳ, θὰ διαπεράσῃ ὅλας τὰς οὐσίας καὶ φύσεις τῶν αἰσθητῶν κτισμάτων, καὶ ἄλλας μὲν θὰ διαλύσῃ εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν καὶ εἰς τὸ μὴ εἶναι, διότι δὲν θὰ ἔχουν οὐδεμίαν πλέον χρησιμότητα εἰς τὸν μέλλοντα κόσμον, ἄλλας δὲ θὰ κατασκευάσῃ λαμπροτέρας καὶ ἀφθάρτους, καθότι θὰ ἔχουν χρηστικὴν ἀξίαν¹⁷, ὅπως συνέβη εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν Ἀγίων τριῶν Παιάδων¹⁸, ὅπου τὸ φυσικὸν ἐκεῖνο πῦρ συμπεριεφέρθη κατὰ παρόμοιον τρόπον, ἀδρανούμενον πρὸ τῶν ἡγιασμένων ὑπὸ τῆς ἱερᾶς νηστείας σωμάτων τῶν Ἀγίων: «σωμάτων γάρ φύσις ἐμάχετο φύσει πυρὸς καὶ ἡ νίκη τῶν σωμάτων ἐγίνετο», ἔρμηνεύει ὁ θεῖος Χρυσόστομος¹⁹. Ὕπάρχουν ἀκόμη καὶ ἄλλαι ἔρμηνεῖαι ὅπως περὶ τοῦ «καὶ ἀνακαινιεῖς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς», αἱ ὄποιαι ίσχυρίζονται διτε δὲν θὰ ἀνακαινισθῇ ὅλη ἡ σφαῖρα τῆς γῆς ἔως τὸ βάθος τοῦ κέντρου αὐτῆς, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον αὐτῆς καὶ ἡ ἐπιφάνεια, ἀφοῦ τὸ κέντρον αὐτῆς θὰ μείνῃ ὅπως εἶναι καὶ τώρα, προοριζόμενον νὰ καταστῇ τόπος τιμωρίας τῶν ἀθλίων κολαζομένων δαιμόνων τε καὶ ἀνθρώπων, καὶ ἐκεῖ θὰ συναχθοῦν αἱ ἀκαθαρσίαι τῆς γῆς, ὅπως μενεὶ ἡ σκουριὰ μετὰ τὴν χώνευσιν τοῦ πυρός²⁰.

Εἰς μίαν ἐκ τῶν σωζομένων προφητειῶν τοῦ Ἀγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, ὑπάρχει ἵσως ἡ πλέον «οἰκολογικὴ» ἀναφορά: «Οἱ ἀνθρωποι θὰ μείνουν πτωχοί, γιατὶ δὲν θᾶχουν ἀγάπη στὰ δένδρα»²¹! Ἡ βεβαίως τὸ κυριακόν: «Καὶ περὶ ἐνδύματος τὶ μεριμνᾶτε; Καταμάθατε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ οὐδὲ νήθει· λέγω δὲ ὅμιν ὅτι οὐγέ Σολομῶν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλλετο ὡς ἐν τούτων»²².

16) ἐνθ. ἀν.

17) ἐνθ. ἀν.

18) Δαν. γ', 23.

19) Ἀγ. Χρυσοστόμου, ἔργα, τόμ. 30 (ΕΠΕ).

20) Ἀγ. Νικοδήμου, αὐτόθι βλ. ὑποσημ. 15.

«Οὕτω μὲν οὖν τὴν κτίσιν κατανοήσαντες οἱ ἄγιοι» καὶ «τὴν ἀρμονίαν καὶ τὴν χρησιμότητα καὶ τὴν εὔκοσμίαν, καὶ ὅτι ὅλα εἶναι δημιουργημένα σοφὰ καὶ προνοητικὰ συμφώνως πρὸς τὸν λόγον ποὺ ἔχουν δημιουργηθεῖ, καὶ ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν τὰ δημιουργήματα νὰ εἶναι μὲ ἄλλον τρόπον εἰς καλὴν κατάστασιν, ἐπειδὴ δὲν ἔχουν ἀνάγκη προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως πρὸς τὸ καλῶς ἔχειν, ἐδιδάχθησαν ἐκ τῶν δημιουργημάτων τὸν Δημιουργόν», κηρύττει ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς περὶ τῆς «Φυσικῆς θεωρίας μέσω τῆς ὥποιας οἱ ἄγιοι ἐδιδάσκοντο τὸν Θεὸν ἐκ τῶν κτισμάτων του»²³, καὶ ὅχι βεβαίως «ἐν σοφίᾳ λόγου, ἵνα μὴ κενωθῇ ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ»²⁴. Μόνον εἰς τὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν λοιπόν, εύρισκεται ἡ ἀληθὴς Οἰκολογία, εἰς τὴν οὐσιαστικὴν αὐτῆς ὑπόστασιν καὶ σημασίαν, καὶ οὐχὶ εἰς τὰ ὑποκριτικὰ φληγαφήματα τῶν Νεοεποχιτῶν καὶ Οἰκουμενιστῶν φευδοπροφητῶν!

Τὸ συμπέρασμα ποὺ ἐξάγεται αὐθορμήτως ἐκ τῆς ἀναφορᾶς ταύτης εἶναι, διτε μόνον ἡ εἰλικρινὴς μετάνοια καὶ ἡ ἐπιστροφὴ εἰς τὸν θεῖον νόμον καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, ἡμποροῦν νὰ εἶναι ἡ πλέον οὐσιώδης καὶ ἀποτελεσματικὴ προστασία τοῦ φυσικοῦ ἡμῶν κόσμου, ὁ ὄποιος περιβάλλει ἡμᾶς, καὶ ἡ μοναδικὴ ἐναργῆς καὶ ἐνεργῆς πράξις οἰκολογικῆς συμπεριφορᾶς, ὅπως ἐκφράζεται μὲ ἀπόλυτον τρόπον εἰς τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας, μέσω τῆς λογικῆς καὶ ἀναιμάτου Λατρείας, ὅπου ἐνοποιεῖται τὸ κτιστὸν μετὰ τοῦ Ἀκτίστου, καὶ ὅπου ὁ φυσικὸς ἄρτος γίνεται Σῶμα, καὶ τὸ φυσικὸν γέννημα τῆς ἀμπέλου γίνεται Αἷμα τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, διότι «ὅ Θεός ἀγάπη ἐστί»²⁵. Ἀληθὴς Οἰκολογία καὶ νόημα οὐσιαστικὸν καὶ ὑπαρκτὸν εἰς τὴν σχέσιν ἀνθρώπου καὶ φυσικοῦ περιβάλλοντος, μόνον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Εὐχαριστιακὴν ἀληθινὴν ζωὴν της ἡμπορεῖ νὰ ὑπάρχουν, μὲ βασικὴν ἀρχὴν καὶ ἀξίωμα τὴν Εὐχαριστιακὴν ἐπίκλησιν: «Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν σοὶ προσφέρομεν κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα»²⁶.

21) Ἀγ. Κοσμᾶ Αἰτωλοῦ, Προφητεία 76η, ἐκδ. Σταυρός.

22) Ματθ. ε', 28.

23) Ἀγ. Μαξίμου ὁ Ὁμολογητοῦ, ἔργα, τόμ. 14Δ (ΕΠΕ).

24) Α' Κορ. α', 17.

25) Α' Ιωάν. δ', 16.

26) Θ. Λειτουργία Ἀγ. Ιωάννου Χρυσοστόμου.

ΔΙΟΡΩΣΙΣ ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΟΥ

Είς τὸ προηγούμενον τεῦχος (70) καὶ εἰς τὰς σελίδας 722-725, ἐδημοσιεύθη κατ’ ἀποκλειστικὴν ἐπιλογὴν τοῦ Τυπογραφείου καὶ ὅνευ τῆς ἡμετέρας γνώσεως, Εἰκὼν τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, μὴ συμφωνοῦσα μὲ τὰ λεγόμενα τοῦ Ὄσιου Νεοφύτου τοῦ Ἐγκλείστου εἰς τὸν ἔκεισε δημοσιευθέντα Λόγον αὐτοῦ. Συνεπῶς, ἡ ἐξ ἀπροσεξίας δημοσίευσις τῆς ως ἄνω Εἰκόνος δὲν ἐκφράζει τινὰ σκοπιμότητα ἢ φρόνημα, ως ἀλλωστε ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῆς πολυετοῦς κυκλοφορίας τοῦ Περιοδικοῦ μας «Ορθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα», καθ’ ἥν οὐδέποτε ἐδημοσιεύθη κάτι ἀνάλογον.

Ἡ Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ τοῦ «Ο.Π.Σ.»

ΑΝΟΗΤΑ ΚΑΙ ΑΝΟΝΗΤΑ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΑ ΑΝΑΜΑΣΗΜΑΤΑ

Ἡ παλίμβουλος, πολύβουλος καὶ ἀντιφατικὴ ἐφημερὶς «Ορθόδοξος Τύπος» ἀνέσυρεν ἀδικαιολογίτως ἐκ τῶν ἀραχνιασμένων Νεοημερολογιτικῶν ἐρμαρίων τὸ πρὸ ἀρκετῶν δεκαετιῶν συγγραφέν - καὶ πρὸ πολλοῦ ἵκανῶς ὑπὸ πολλῶν ἀναιρεθέν- φυλλάδιον τοῦ Νεοημερολογίτου π. Ιωὴλ Γιαννακοπούλου, ὑπὸ τὸν τίτλον «Παλαιὸν καὶ Νέον Ἡμερολόγιον», καὶ ἐκκίνησε τὴν ἀναδημοσίευσίν του!!

Τὸ ἀναχρονισμένον, πεπλανημένον καὶ ἀστήρικτον τοῦτο φυλλάδιον ἀσχολεῖται ἀποκλειστικῶς μὲ ὥρας, ἡμέρας, λεπτὰ καὶ... δευτερόλεπτα!!

Δυστυχῶς, ἡ ἄκαιρος πρόκλησις εἶναι μεγάλη, καὶ ἀδυνατοῦμεν νὰ σιωπήσωμεν!

Ἐρωτῶμεν εὐθέως τοὺς ὑπευθύνους τῆς ως ἄνω ἐφημερίδος, ἰδιαιτέρως μάλιστα τὸν διευθητήν της κ. Γ. Ζερβόν, ὁ δόποιος ἐνῶ

συχνὰ γράφει διὰ τὴν ἀνάγκην ἐπιλύσεως τῶν διαφορῶν μεταξὺ Οἰκουμενιστῶν καὶ «Παλαιοημερολογιτῶν», ἐν τούτοις δεικνύει (ἢ θέλει νὰ δεικνύῃ) παχυλὴν ἄγνοιαν περὶ τῶν μεταξὺ μας πραγματικῶν διαφορῶν!

Ἐρωτῶμεν:

1) Ἡ Όρθοδοξία παγκοσμίως πλέον προδίδεται εὐκαίρως-ἀκαίρως καὶ ἔπειτα ἐν τιμῇ εὐκαιρίας ὑφ’ ὅλων τῶν φευδορθοδόξων Μεγαλοσχήμων (Πατριαρχῶν-Ἄρχιεπισκόπων κ.λ.π.) εἰς τὸν πανθρησκειακὸν καὶ παναιρετικὸν Οἰκουμενισμόν, ώς καὶ ὁ ἴδιος ὁ «Ο.Τ.» συνομολογεῖ, σχεδὸν εἰς κάθε φῦλον του! Τὸ ἡμερολόγιον λοιπόν χωρίζει τὸν θέλοντας διατηρηθῆναι Γνησίους Όρθοδόξους, ἢ ὁ Οἰκουμενισμός;

2) Διατὶ ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστάς ἢ ἀλλαγὴ τοῦ Πατροπαραδότου («Παλαιοῦ») ἡμερολογίου μὲ τὸ Παπικόν («Νέον») παραπλανητικῶς δὲν ἔξετάζεται ως πρῶτον βῆμα καὶ ἀναγκαία προπαρασκευὴ διὰ τὴν ἔξελιξιν τοῦ κουφαμένου Οἰκουμενισμοῦ, ώς ὁ ἴδιος ὁ «Καταστατικὸς Χάρτης» (ἢ Πατριαρχικὴ Ἐγκύλιος τοῦ 1920 ἐν Κωνσταντινουπόλει) ρητῶς προλέγει καὶ ἀναντιρρήτως αὐτοπροδίδει;

3) Οἱ «φιλόθεοι» ποιμένες σας συνεφιλιώθησαν καὶ ἀλληλοανεγνωρίσθησαν ὅχι μόνον μὲ Πάπαν, Προτεστάντας, Μονοφυσίτας, ἀλλὰ καὶ μὲ Ἐβραίους, Βουδιστάς, Ἰνδουϊστὰς, Εἰδωλολάτρας, καὶ ὅλην τὴν πανσπερμίαν τοῦ τρισκαταράτου Σατανᾶ, προλεισαίνοντες τὴν λεωφόρον τοῦ τελικοῦ Ἀντιχρίστου, ώς καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι διαμαρτύρεσθε! Πῶς εἶναι δυνατόν, λοιπόν, νὰ ἐπιμένετε ἀκόμη νὰ ζητεῖτε καὶ -νὰ νομίζεται ὅτι- λαμβάνητε ἀγιασμὸν καὶ Θείαν Χάριν (!) ὑπ’ αὐτῶν τῶν πρωτακούστων ἀποστατῶν, δόμοίους τῶν δόποιών δὲν ἐγνώρισεν ποτὲ ἡ ἀνθρώπινος Ἰστορία;

Δυστυχῶς, δυστυχῶς, ὀδελφοί! Τὰ πρῶτα βῆματα τοῦ μιαροῦ Ἀντιχρίστου ΗΔΗ ἀκούγονται, παραχωρήσει μὲν Θεοῦ, ὑπαιτιότητι δὲ τῆς ἔσωθεν ἀρνησιχρίστου προδοσίας τῶν Οἰκουμενιστῶν ποιμένων τῆς «Ἐκκλησίας» σας, καὶ σεῖς ἀκόμη ἀσχολεῖσθε μὲ ἡμέρας, λεπτὰ καὶ... δευτερόλεπτα;! Πότε θὰ καταλάβετε ὅτι δὲν πρόκειται περὶ «Παλαιοῦ» καὶ «Νέου», ἀλλὰ περὶ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ καὶ ΑΙΡΕΣΕΩΣ; Μάλιστα δὲ περὶ τῆς προφητευθείσης χειρίστου αἰρέσεως πάντων τῶν

αἰώνων, τῆς προπομποῦ τοῦ Ἀντιχρίστου!

Παρόλα τὰ δημοσιεύματά σας, δὲν ἔχετε κατανοήσει τί ποτα βαθύτερον ἐκ τῆς διογκουμένης ἐσχατολογικῆς ἀνησυχίας καὶ ἐγρηγόρσεως τῶν γνησίων δούλων τῆς μόνης ἀληθινῆς Ἐκκλησίας τοῦ μόνου Θεοῦ ἡμῶν; Λυπούμεθα δι' ὑμᾶς!

Προσέξατε, παρακαλοῦμεν, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί! Νήψατε! Ἀφυπνισθῆτε! Καὶ ἐὰν θέλετε νὰ ἐπιμένητε εἰς τὰς πλάνας σας, τουλάχιστον μὴ πλανᾶτε διὰ τῶν δημοσιευμάτων σας καὶ τοὺς ἀνυποφιάστους πιστούς, ἵνα μὴ βάλητε διπλὸν κρίμα εἰς τὸν λαιμόν σας: «Οὐαὶ ὑμῖν τοῖς νομικοῖς, δτι ἥρατε τὴν κλεῖδα τῆς γνώσεως· αὐτοὶ οὐκ εἰσήλθετε, καὶ τοὺς εἰσερχομένους ἐκωλύσατε»!! (Λουκᾶς 14, 52).

Τέλος πάντων, καλοῦμε τὸν αὐτοδιαφημιζόμενον ὡς δημοσιεύοντα καὶ τῶν δύο πλευρῶν τὰ ἐπιχειρήματα «Ο.Τ.», δπως ἀμέσως μετὰ τὸ τέλος τῶν δημοσιεύσεων τοῦ φυλλαδίου «Παλαιὸν καὶ Νέον», δημοσιεύσει τὸ ἐξ ἀντιθέτου φυλλάδιον «Παλαιὸν καὶ Νέον, ἡ Ὁρθόδοξία καὶ Αἵρεσις»; τοῦ μακαριστοῦ Ἱερομονάχου Θεοδωρήτου, ὥστε οἱ ἀναγνώσται του νὰ ἔχουν ὄντως ἀντικειμενικὴν πληροφόρησιν. Τὸ ὅποιον, ἐὰν δὲν τὸ ἔχει, νὰ τοῦ τὸ στείλωμεν ἡμεῖς.

ΙΗΣΟΥΙΤΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Εἰς τὸ Ἰησουιτικὸν περιοδικὸν «Ἀνοιχτοὶ ὁρίζοντες» (τεῦχος 1049) δημοσιεύεται μία ἐνδιαφέρουσα ἔρευνα, ἡ ὅποια διενεργήθη κατὰ παραγγελίαν παπικῶν ἐπισκόπων καὶ ἀνετέθη εἰς ἔταιρείαν δημοσκοπήσεων ἐν Ἀθήναις. Οἱ ἐρωτώμενοι ἦσαν ἀποκλειστικῶς παπικοί.

Εἰς τὴν σελ. 9 διαβάζομεν τὸ πῶς ἀντιλαμβάνονται οἱ παπικοὶ τὸν θεσμὸν τοῦ ἱερέως των: «Ἡ ἀγαμία τοῦ κλήρου δὲν πείθει τοὺς πιστούς, θεωρεῖται πώς εἶναι αἰτία τῆς ἔλλειψης ἱερέων. Αὐτὴ ἡ στάση εἶναι κάτι καινούριο μεταξὺ τῶν καθολικῶν. Ὑπάρχει ἐδῶ μία κοσμικὴ ἀντίληψη τοῦ θέματος». Ἡ ἀγαμία τῶν ἱερέων ἐπεβλήθη εἰς τοὺς κληρικοὺς τῆς παπικῆς «ἐκκλησίας», παραβλέποντας τὴν ἀδυναμίαν πολλῶν νὰ συνδυάσουν ἱερωσύνην καὶ ὑποχρεωτικὴν ἀγαμίαν. Ἡ Ὁρθόδοξος παράδοσις ἀντιθέτως, μένουσα πιστὴ εἰς τὰ λόγια τοῦ Κυρίου «οὐ πάντες

χωροῦσι τὸν λόγιον τοῦτον» (Ματθ. 10', 11), ἐτήρησεν τὴν ὄρθην καὶ μέσην δόδον, ἀφήνουσα εἰς τὴν προαιρέσιν τοῦ ύποψηφίου κληρικοῦ, νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἔγγαμον ἢ τὸν ἄγαμον βίον.

Δὲν εἶναι τυχαίον, ἀλλωστε, δτι 10.000 παπικοὶ ιερεῖς ἔγκατελειψαν τὴν «ἱερωσύνην» τὰ τελευταῖα 20 ἔτη παγκοσμίως, προκειμένου νὰ ἔλθουν εἰς γάμου κοινωνίαν καὶ νὰ δημιουργήσουν οἰκογένειαν. Παρ' ὅλα ταῦτα, βλέπομεν ὅτι τὸ ἄρθρον σχολιάζει ἀρνητικὰ τὴν ἀποφιν τῶν νέων «ρωμαιοκαθολικῶν» καὶ τὴν χαρακτηρίζει «κοσμικήν»...

Δηλαδή, οἱ ἀγιοι Πατέρες τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, οἱ ὅποιοι ἐπεκύρωσαν τὴν προαιρετικὴν ἀγαμίαν καὶ δὲν ἐβίασαν κανέναν περὶ δῆθεν ὑποχρεωτικῆς ἀγαμίας, εἶχον κοσμικὸν φρόνημα; Τόσες χιλιάδες ἔγγαμων ιερέων καὶ διακόνων -Ἄγιων- τοὺς ὅποιους ἔχει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τὶ ἥσαν; Ἄγιοι μὲ κοσμικὸν φρόνημα; Καὶ ἐπὶ πλέον πῶς συνδυάζουν οἱ παπικοὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου περὶ προαιρετικῆς ἀγαμίας-βάσει βεβαίως τοῦ εὐαγγελικοῦ θηθέντος- μὲ τὰς μετάπειτα ἀποφάσεις τῶν παπικῶν συνόδων περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀγαμίας βάσει τοῦ παποκεντρισμοῦ;;

Ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι ἐμμένομεν πιστοὶ εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἅγιας Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, χωρὶς νὰ ἀλλάξωμεν κάτι. Οἱ παπικοί, ἀντιθέτως, ἔχουν περίπον 20 «Οἰκουμενικὰς Συνόδους», αἱ ὅποιαι βεβαίως περιλαμβάνουν καὶ ἀποφάσεις ποὺ καταπατοῦν αὐτὰς τῶν Ἅγιων Πατέρων, δπως εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν... Οἱ παπικοὶ εἶναι ἀδιάλλακτοι εἰς τὸ «ἔγω» τοῦ Πάπα...

Τὸ ἔτος 318 μ.Χ., τῇ συμμετοχῇ τοῦ τότε Ὁρθοδόξου Πάπα τῆς Ρώμης Ἅγιου Σιλβέστρου, ἐπεκυρώθη καὶ ἡ ἔγγαμος ιερωσύνη. Ἐν ἔτει 2008 τὸ παπικὸν περιοδικὸν τῶν Ἰησουιτῶν τῆς Ἐλλάδος χαρακτηρίζει ὡς κοσμικὸν φρόνημα τὴν ἔγγαμον ιερωσύνην. Τελικῶς, μετὰ ἀπὸ 50 ἔτη διαλόγου μεταξὺ παπικῶν καὶ «ὁρθοδόξων», οὕτε εἰς τὸ ἐλάχιστον δὲν ἥλαξαν τὰς ἀπόψεις των οἱ παπικοί. Ποίους, λοιπόν, κοροϊδεύουν καὶ πλανοῦν οἱ οἰκουμενισταί-νεοημερολογίται ἐπίσκοποι, λέγοντες ὅτι διὰ τὸ καλὸν δλων ἐπιτελεῖται ὁ διάλογος;

Εἰς τὴν σελ. 10 τοῦ ἴδιου περιοδικοῦ, εἰς τὸ ἄρθρον μὲ θέμα: «Οἱ σχέσεις μὲ τὸν

όρθιοδόξους. Είμαστε τὸ ἵδιο ἀλλὰ ἔχουμε δυσκολίες» (!!!), ό συντάκτης διατυπώνει τὰ ἔξης:

α) «Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἀδιάλλακτη».

β) «Ἔχει τεράστια περιουσία».

γ) Εἶναι «ἔνα μὲ τὸ κράτος (καὶ τὸν Ἑλληνισμό)».

δ) «Οἱ ὁρθόδοξοι δὲν γνωρίζουν τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία».

ε) «Οἱ ὁρθόδοξοι ἱερεῖς φανατίζουν τὸν κόσμο».

ζ) «Οἱ θεολογικὲς διαφορὲς μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν εἶναι τεχνητές».

Οἱ παπικοὶ πιστεύουν ὅτι οἱ Ὁρθόδοξοι εἶναι ἀδιάλλακτοι. Βεβαίως, ἔχουν κατὰ νοῦν τοὺς «ὁρθοδόξους» τῶν πατριαρχείων καὶ τῶν λοιπῶν ἐκκλησιῶν. Φαντασθῆτε τὶ θὰ ἔλεγον δι’ ἡμᾶς ποὺ ἐμμένομεν ἀμετακίνητοι εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν Ἅγιων Πατέρων τῆς Πίστεώς μας, ὅταν χαρακτηρίζουν ἀδιάλλακτους τοὺς ἑξ Ὁρθοδόξους Οἰκουμενιστὰς ἐπισκόπους, οἱ ὅποιοι ὀνεγνώρισαν μυστήρια εἰς τοὺς παπικοὺς ἐν ἔτει 1965, δύνομάζουν ἀδελφὴν ἐκκλησίαν τὴν παπικὴν αἵρεσιν, ἡ ὅποια εἶναι κοσμικὸν κράτος (Βατικανόν) ἐν κράτει (ἐν Ἰταλίᾳ)... Οἱ παπικὸς κόσμος νομίζει ἀδιάλλακτους τοὺς Ὁρθοδόξους, ἐνῷ εἰς τὴν πραγματικότητα, ὁ πάπας μένει ἀδιάλλακτος εἰς τὸ «Πρωτεῖον», τὸ «Ἀλάθητον», τὸ «Φιλιόκβε» κ.λ.π.. Οὕτε δὲ Ἀπόστολος Παῦλος δὲν ἀρνήθηκε τὰς ἀδυναμίας τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως. Ἀντιθέτως, οἱ οἰκουμενισταὶ νεοημερολογίται ἐπίσκοποι δίδουν τὰ πρωτεῖα εἰς τὸν αἱρετικὸν πάπα (βλ. ἀπόφασιν τῆς Ραβέννας), καὶ τὸν ἀναγνωρίζουν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν λοιπῶν ἐπισκόπων ἀνατολῆς καὶ δύσεως!!!

Τελικῶς, ὅσοι ἔχουν νοῦν διαβλέπουν ποῖος εἶναι ὄντως ἀδιάλλακτος καὶ ποῖος ὅχι (ἔτσι ὅπως τὸ ἐννοοῦν οἱ παπικοί). Ἐὰν τώρα θεωροῦν ἀδιάλλαξίαν, ὅτι ἔχουν υἱοθετήσει οἱ νεοημερολογίται τὸ παπικὸν ἡμερολόγιον καὶ οὐχὶ καὶ τὸ παπικὸν πασχάλιον, τότε ἀντιλαμβάνεται κανείς, διατὶ οἱ παπικοὶ ἐπίσκοποι καὶ καρδινάλιοι λέγουν ὅτι «ἔχουμε δρόμο πολὺ διὰ νὰ ἐνωθοῦμε πλήρως»... Ἐννοοῦν ὅτι ἔχουν δρόμον πολὺν, οὕτως ὥστε νὰ παραδοθοῦν τελείως οἱ οἰκουμενισταὶ πατριάρχαι καὶ ἐπίσκοποι τῶν νεοημερολογιτῶν... Δὲν ἀρκεῖ ἡ ἔως τώρα προδοσία,

ἡ ἀρχομένη μὲ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ὁρθοδόξου ἑορτολογίου διὰ τοῦ γρηγοριανοῦ (νέου). Ἀντιληπτὸν γίνεται, ὅτι ὁ πάπας δὲν ἐπιδιώκει μερικὴν ὑποταγήν, ἀλλὰ πλήρη...

“Οσον διὰ τὴν ἄποφιν, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει τεραστίαν περιουσίαν καὶ ὅτι εἶναι ἔνα μὲ τὸ κράτος καὶ τὸν Ἑλληνισμόν, διὰ δώσουν οἱ ἐν Ἑλλάδι παπικοὶ πρῶτοι τὸ καλὸν παράδειγμα, διαμαρτυρόμενοι διὰ τὸ κράτος τοῦ Βατικανοῦ, διὰ τὴν ἐπαίσχυντον κοσμικὴν ἔξουσίαν, τὴν ὅποιαν μὲ ἔπαρσιν ἀσκεῖ ὁ Ποντίφηκάς των, καὶ βέβαιως διὰ τὰς τράπεζας ποὺ ἔχει ἀνοίξει ἡ παπικὴ αἵρεσις ὡσὰν νὰ εἶναι οἰκονομικὸς ὀργανισμὸς καὶ ὅχι ἐκκλησιαστικὸς φορέας. Ἄλλα, καθὼς λέγει καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, διὰ τοῦτος «ἐκ τοῦ ἴδιου καρποῦ γινώσκεται» (Λουκ. 5, 44). Σάπιοι καρποί; Σάπιο καὶ τὸ δένδρο. Καλοὶ καρποὶ; Καλὸ καὶ τὸ δένδρο.

Εἰς τὴν ἄποφιν τῶν παπικῶν, ὅτι «οἱ θεολογικὲς διαφορὲς μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν εἶναι τεχνητές», τὸ ἰησουνιτικὸν περιοδικὸν σχολιάζει: «Διακρίνουμε τὴν ἐπιρροὴ μιᾶς ἀντίληψης πιὸ κοσμικῆς, ποὺ θεωρεῖ ὅτι μπροστὰ στὰ μεγάλα προβλήματα τοῦ κόσμου πρέπει νὰ ὑπάρχει ἐνότητα καὶ συνεργασία. Συνεπῶς τὰ θεολογικὰ θέματα πρέπει νὰ παραγκωνίζονται». Μὲ ἀπλὰ λόγια, διασαφηνίζει τὸ περιοδικόν, ὅτι ἡ παπικὴ «ἐκκλησία» δὲν προτίθεται νὰ θυσιάσῃ τὰς θέσεις καὶ ἀντιλήψεις αὐτῆς ἐν ὀνόματι τῆς ἐνότητος - ἀλλὰ μᾶλλον ἐπιμένει εἰς αὐτάς- καθότι ἡ παραθεώρησις τῶν θεολογικῶν ζητημάτων θεωρεῖται «κοσμικὴ ἀντίληψις».

Τὸ ὡς ἄνω ἀρθρον ἐπιβεβαιώνει τὸ ἥδη γενόμενον· τὴν ἀδιαλλαξίαν τοῦ Πάπα, τὴν παποκαισαρικὴν νοοτροπίαν τῆς προσωποπαγοῦς δύμαδος ποὺ θέλει νὰ λέγεται «Καθολικὴ Ἐκκλησία», καὶ ἡ ὅποια -διὰ τοὺς γνωρίζοντες- ἐμπεριέχει ἐντὸς τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ 1.100.000.000 μελῶν της ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι διατηροῦν ὡς θρησκείαν των τὰς πατρογονικάς των παραδόσεις, ὡς ἐπὶ παραδείγματι, εἰς τὴν Βραζιλίαν τὸ Βουντού· εἰς τὴν Αὔστραλίαν τὰς τελετὰς τῆς φύσεως- φωτιᾶς-βροχῆς κ.λ.π.: ἀλλ’ ἐπειδὴ ὁ ἱερέας των μνημονεύει παπικὸν ἐπίσκοπον, ὅλοι αὐτοὶ καταχωροῦνται ὡς παπικοί. Βεβαίως, κάθε ἀλλο παρὰ Χριστιανοὶ λογίζονται ἀνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἀσκοῦν Βουντού (δηλ.

έπικλησιν δαιμόνων μὲ τὴν χοήσιν ναρκωτικῶν καὶ ἀλκοόλ), θυσιάζουν πτηνὰ καὶ αἰγυπρόβατα, καὶ ἀς πρωταγωνιστεῖ εἰς αὐτὰ πολλὲς φορὲς παπικὸς ἱερέας, δὲ ὁποῖος συγχρόνως εἶναι μυημένος εἰς τὰς ἀντιχριστιανικὰς «τέχνας».

Ἄς ἐνδιαφερθοῦν οἱ ἐν Ἑλλάδι παπικοὶ διὰ τὰς πράξεις τοῦ ἱερατείου των εἰς τὸ ἔξωτερικόν, ἐν σχέσει μὲ τὴν ἄσκησιν μαχεῖας καὶ τὰ λοιπὰ -ἡθικῆς φύσεως- θέματα, καὶ ἀς κάμουν μίαν ἀνάλογον ἔρευναν δι’ αὐτὰ τὰ ζητήματα.

Εἰς τὴν ἀποφιν, ὅτι ἡ ἐν Ἑλλάδι νεοημερολογιτικὴ ἐκκλησία συμπλέει ἥνωμένη μὲ τὸν κρατισμόν, δὲν θὰ διαφωνήσωμεν, καθότι γνωρίζουμεν, ὅτι καὶ κατὰ τὸ παρελθόν ἡ σύμπνοια τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸν αὐτοκρατορικὸν θεσμὸν τοῦ Βυζαντίου, ἐπέφερεν ἀρκετὰς φορὰς εἰς τὸ γνήσιον εὐαγγελικὸν φρόνημα τοῦ ἱερατείου πολλὰ δεινά. Ὁμως οἱ παπικοὶ ἐὰν θεωροῦν μοιμφὴν διὰ τὴν νεοημερολογιτικὴν ἐκκλησίαν τὸ ὅτι εἶναι ἀρρήκτως ἥνωμένη μὲ τὸν κρατισμόν, τὶ ἔχουν νὰ μᾶς εἴπουν διὰ τὴν παπικὴν λεγομένην ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία εἶναι (!!!) τὸ κράτος;;; Τὸ κράτος τοῦ Βατικανοῦ; Μὲ ἀνώτατον ἡγέτην τὸν Ποντίφηκα, δηλ. τὸν Πάπα, καὶ μὲ πλήρη πολιτικὴν ἱεράρχησιν (πρωθυπουργόν, ύπουργὸν ἔξωτερικῶν, πρεσβείας κ.λ.π.). Σημειωθήτω δέ, ὅτι «Ποντίφηκας» ἦτο τίτλος τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρώμης, ὁ ὁποῖος ἦτο σαφῶς ὁ ἀνώτατος πολιτικὸς ἀρχων μὲ ἀπόλυτον ἔξουσίαν, καὶ συγχρόνως ἦτο ἐπὶ κεφαλῆς τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν, ὅπου ἐγίνοντο ὑπὸ τοῦ ἱερατείου ὑπὲρ τῶν θεῶν. Αὐτὸν τὸν τίτλον ἐζήλεψεν ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἀρχομανίας ἐξέπεσεν...

«ΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ - Η ΜΑΝΑ ΟΛΩΝ ΜΑΣ» (:::)

Εἰς τὸν «Ορθόδοξον Τύπον» τῆς 15-2-2008 δημοσιεύεται εἰς τὸ ἄρθρον «Ἐξυγίανσις στὴν Ἐκκλησία» ὁ λόγος τοῦ νεοεκλεγέντος ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Ἱερωνύμου τῆς κρατικῆς ἐκκλησίας, ὅταν ἀποχαιρέτησεν τὴν ἔδραν του, τὴν Θήβα. Ὁ κ. Ἱερώνυμος ἦτο ἰδιαιτέρως γενναιόδωρος μὲ τὰ «κομπλιμέντα» του πρὸς τὸ πατριαρχικὸν προσωπεῖον ποὺ ἀκούει εἰς τὸ ὄνομα Βαρθολομαῖος.

Ἐτόνισεν ὅτι: «Ἐχουμε τὴν εὐλογίαν ἐπίσης, στὸ θρόνο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μας νὰ εἶναι ἕνας ἀνήσυχος, ἕνας Πατριάρχης μὲ πολλὰ ἐνδιαφέροντα, εἶναι καὶ αὐτὸ μία εὐλογία...». Ἀκόμη προσέθεσεν εἰς τὸν «Κήρυκα τῆς Νέας Υόρκης», ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς Ἑλληνοαμερικανούς, ὅτι «έκεινο ποὺ μᾶς ἐνώνει εἶναι ἡ σκέπη κάτω ἀπ’ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖον, ποὺ εἶναι ἡ μάνα ὅλων μας...». Τὸ ὅτι ὁ κ. Ἱερώνυμος εἶναι παιδὶ τοῦ Πατριαρχείου εἶναι γνωστὸν τοῖς πᾶσι. Τὸ ὅτι διακριτικά (!) τὸ Πατριαρχεῖον ἡργάσθη διὰ νὰ ἐκλεγῇ ὁ κ. Ἱερώνυμος, ἐλέγετο ἀφειδῶς ἀπὸ ὅλα τὰ Μ.Μ.Ε.. Ὁπότε, καλῶς πράττει ὁ ἄνθρωπος νὰ φιλῇ τὸ χέρι, τὸ ὁποῖον τὸν ἀνέδειξεν· ἀλλωστε ἡ ἀχαριστία εἶναι κατακριτέα ὅπου καὶ ἀν ὑφίσταται...

Ομως, εἰς τὴν ἴδιαν ἐφημερίδαν, διαβάζομεν καὶ διὰ τὸν ἀποκλεισμὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου ἀπὸ τὰς ἀστυνομικὰς ἀρχάς μὲ δικαστικὰς ἀποφάσεις, ὑπὸ τὴν πίεσιν καὶ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου!! Τῆς μητέρας ὅλων μας κατὰ τὸν κ. Ἱερώνυμον. Δυστυχῶς, περισσότερον δύοιαζει μὲ μητριάν -καὶ μάλιστα κακίστην- παρὰ μὲ μάναν... Μάνα εἶναι τὸ Πατριαρχεῖον ὅταν πρόκειται νὰ ἀναδείξῃ τὰ πειθήνια δργανά του εἰς ἐπισκόπους εἰς δλον τὸν κόσμον, ἢ ὅταν πρόκειται νὰ τελέσῃ κρουαζίέρας, μὲ χορηγοὺς διαφόρους πλουτοκράτορας. Μάνα εἶναι ὅταν συμφωνεῖς μὲ ὅτι πράττει...

Οταν δύως διαμαρτύρονται οἱ ζηλωταὶ μοναχοὶ τοῦ Ἅγιου Ὁρους διὰ τὰ ἀντικανονικὰ Οἰκουμενιστικὰ ἀνοίγματα τοῦ πατριάρχου Βαρθολομαίου πρὸς Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν, τότε ἀντὶ νὰ ἀκούσῃ ταπεινὰ τὸ ὄρθοδοξὸν αἰσθητήριον τῶν πνευματικῶν του τέκνων, τὰ διώκει τῇ συνεργασίᾳ τῆς κρατικῆς ἐξουσίας. Διαβάζομεν εἰς τὸν «Ορθόδοξον Τύπον» (θαυμάσατε μητρικὸν ἔνστικτον!): «Ο κ. Τσόγκας ἀσκησε ποινικὴ δίωξη σὲ βάρος 2 ἀστυνομικῶν γιὰ τὸ ἀδίκημα τῆς παράβασης καθήκοντος. Κατηγοροῦνται ὅτι ἐπέτρεψαν τὴν εἴσοδο I.X. αὐτοκινήτου στὴν Ι. Μονὴ Ἐσφιγμένου, ποὺ μετέφερε τρόφιμα καὶ εἰδὴ πρωτης ἀνάγκης μὲ τελικοὺς ἀποδέκτες τοὺς ζηλωτάς μοναχούς. Τὸ ὄχημα φέρεται νὰ ὀδηγοῦσε πατέρας ἐνὸς ἐκ τῶν ἐγκαταβιούντων στὸ μοναστήριο μοναχῶν,

ποὺ παραπέμπεται νὰ δικαστεῖ μαζὶ μὲ τοὺς ἀστυνομικούς στὸ Τριμελὲς Πλημμελειοδικεῖο Θεσ/κης, γιὰ τὸ ἀδίκημα τῆς συνεργείας στὴν... παράνομη κατάληψη...». (Πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι ὁ ἀποκλεισμὸς τῆς Ιερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου εἶχεν ως συνέπειαν νὰ διακοπῇ καὶ ἡ ἰατροφαρμακευτικὴ περίθαλψις διὰ πολλοὺς μοναχούς, οἱ ὅποιοι πάσχουν ἀπὸ διαφόρους ἀσθενείας, καὶ λόγω γήρατος... Ἀλλωστε καὶ ὁ π. Ἀντύπας ἔκοιμήθη ἐπώδυνα λόγω ἐλλείψεως φαρμάκων διὰ τὸ καρδιακόν του πρόβλημα...)

Κύριε Ιερώνυμε, «νὰ χαίρεστε τὴ μάνα σας»...

Ίδου ποία είναι ή «μάνα» πού διαφημίζει είς τοὺς Ἑλληνοαμερικανοὺς ὁ κ. Ἱερόνυμος. Δικάζει 2 εὐαίσθητους ἀστυνομικοὺς, οἵ δόποιοι μπροστὰ εἰς τὴν ἀγάπην ἐνὸς πατέρα (ὄντες Ἰσως καὶ οἱ Ἰδιοὶ πατέρες), ἐλύγισαν καὶ ἐπέτρεψαν νὰ περάσῃ τὸ I.X. μὲ τὰ τρόφιμα καὶ τὰ φάρμακα διὰ τοὺς ἐσφιγμενίτας μοναχούς.

Βεβαίως, δέν δικάζει ή «μάνα»-Πατριαρχεῖον, ἀλλὰ ἐὰν δέν ἐδημιουργοῦσε παράνομον ἀδελφότητα μὲ τὸ ἵδιον ὄνομα τῆς κανονικῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου -προκειμένου νὰ ἀποροφηθοῦν καὶ τὰ εὐρωπαϊκὰ κονδύλια- δὲν θὰ ἔκινεῖτο ἡ πολιτεία τῇ προτροπῇ τοῦ κ. Βαρθολομαίου ἐναντίον δῆθεν καταληψιῶν... (Καταληψίες οἱ μοναχοί, οἱ ὅποιοι διαμένουν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἐσφιγμένου, ἄλλοι 30, ἄλλοι 50, ἄλλοι δὲ ὑπέργηροι καὶ περισσότερα ἔτη ::::)

‘Η Ἐκκλησία, κ. Τιερώνυμε, δὲν διώκει, οὔτε προσηλυτίζει· μαρτυρεῖ τὴν ἀλήθειαν, καὶ «εἰ τις θέλει» ἀκολουθεῖ...

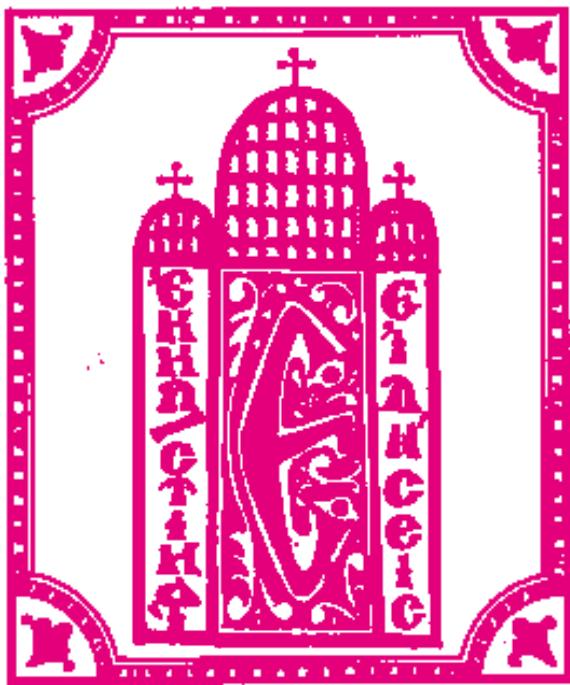
«ΣΥΜΦΩΝΟΝ ΕΞΑΘΛΙΩΣΕΩΣ»

Μὲ τὸ μασσωνικὸν ψευδονομικιστικὸν τοῦτο κατασκεύασμα τὸ... «σύμφωνον συμβιώσεως», ὅπως καλεῖται, προϊὸν ἐσχάτου ἡθικῆς, πνευματικῆς ἀλλὰ καὶ διανοητικῆς ἐξαχρειώσεως, ἐξῆλθον (ώσαν ἀκάθαρτα ἔντομα) διάφορα ἀνθρωπάρια εἰς τὰς τεληπτικὰς ὁθόνας, εἰς διαφόρους ἐκπομπάς, ἐπιδεικνύοντες τὰ ρυπαρά των πάθη καὶ τὰς ἑαυτῶν αἰσχύνας μὲ ἀπύθμενον πιθηκοειδὲς θράσος, ὡς δικαίωμα εἰς τὴν... διαφορετικότητα! Ἄξιοθρήγητα ἀνθρώπινα ἐρείπια καὶ τῶν δύο φύλων, περιήρχοντο τοὺς τηλεοπτικοὺς σταθμούς διετραγώνοντας τὴν διαστρο-

φήν των καὶ ἀπαιτοῦσαν μετὰ μανίας... ἀναγνώριστιν τοῦ σοδομικοῦ των πάθους ὑπὸ τῆς πολιτείας καὶ κυρίως ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας! Αὐτὸς καὶ ἐὰν εἴναι «σημεῖον τῶν καιρῶν»! Κατὰ τὸν ἱερὸν Μητροφάνην, πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι ἐπνίγησαν κατὰ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Νῶε, ἐπίστευσαν εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ ὅταν κατῆλθεν εἰς τὸν ἄδην καὶ ἐσώθησαν· ἀντιθέτως δέ, οἱ ἀθλιοί Σοδομίται εἶχον τοσαύτην πόρωσιν, ὅπου οὕτε καὶ ἔκει εἰς τὸν ἄδην ἐπίστευσαν! Μῆπως διὰ τὸ φοβερὸν πάθος των καὶ τὴν ἀθλίαν πόρωσίν των ὁ Θεός, «τεφρώσας καταστροφῇ κατέκρινεν, ὑπόδειγμα μελλόντων ἀσεβεῖν τεθεικῶς» (Β' Πέτρ. β', 6), ἐπέλεξεν δηλαδὴ τὴν ἀνάλογον τιμωρίαν διὰ τῆς καύσεως τοῦ πυρὸς καὶ οὐχὶ τοῦ πνιγμοῦ ὑπὸ τοῦ ὅδατος, ὡς παντοτινὴν ὑπόμνησιν, ἀφ' ἐνὸς διὰ τὰς μελλοντικὰς γενεάς, ἀφ' ἔτερου ὡς ἀναγωγὴν εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ τοῦ μέλλοντος αἰώνος; Διὰ ποίαν συμφωνίαν συμβιώσεως ὄμιλούν; Σύμφωνον ἔξαχρειώσεως καὶ ἔξαθλιώσεως τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως, ἐπιβάλλεται νὰ ὀναμάζεται!

ΕΓΚΟΛΠΙΟΣ ΣΥΝΟΔΙΚΟΣ ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΗΣ 2008

Ἐπιμέλεια:
Ἱερομόναχος Καλλίνικος Κελεπούρης

1η Ἱανουαρίου. Ἐπὶ τῇ ἑτησίᾳ μνήμῃ τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, ἐπανηγύρισεν ὁ διμώνυμος τοῦ αὐτοῦ Ἀγίου καὶ τῆς τοῦ Κυρίου Ἀναλήψεως ἱερὸς ναὸς εἰς Σπάτα Αττικῆς.

Ως ἐκ τούτου, τὴν πρωΐαν τῆς φερωνύμου ἡμέρας εἰς τὸν ἐν λόγῳ πανηγυρίζοντα ναόν, μετέβη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Αθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος, ὁ ὅποιος προεξῆρχεν εἰς τὰς ἑορτίους τελετὰς τόσον τοῦ Ὁρθρου, ὃσον καὶ τῆς Ἀρχιερα-

τικῆς Θείας Λειτουργίας, καθὼς καὶ τῆς μετ' αὐτῆς λιτανεύσεως τῆς ἐφεστίου εἰκόνος τοῦ ἑορτάζοντος Ἀγίου, εἰς τὸν περιβάλλοντα τὸν ναὸν οἰκιστικὸν χώρον.

Πρὸς τούτοις καὶ ἐν κατακλείδι, ὁ σεπτὸς Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας μας προέστη τῆς, κατὰ τὸ ἔθος, ἰδιαιτέρας ἀκολουθίας, καθ' ἥν ηὐλόγησεν τὴν ἀπαρχὴν τοῦ νέου πολιτικοῦ ἐνιαυτοῦ καὶ ἔκοψεν τὴν παραδοσιακὴν Βασιλόπιτταν.

Τῶν ἐν γένει ιεροπραξιῶν, ἐπηκολούθησεν πλουσία τράπεζα, παρατιθεμένη ὑπὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου τοῦ ναοῦ, πρὸς τιμὴν τοῦ ἑορτάζοντος Ἱεροῦ ἀνδρός.

20η Ἱανουαρίου. Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου ἡμῶν πατρὸς Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου, ἦγεν τὰ ὀνομαστήριά του ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος.

Διὰ τὴν αὐτὴν περίστασιν, εἰς τὸν Ἱερὸν καθεδρικὸν ναὸν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου Θεσσαλονίκης, τὴν πρωΐαν τῆς φερωνύμου ἡμέρας ἐψάλη ἡ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου πρὸς τιμὴν τοῦ ἑορτάζοντος Ἀγίου, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου ἡμῶν Ἀρχιεπισκόπου κ. Μακαρίου, ὃστις ἐν συνεχείᾳ ἐτέλεσεν Ἀρχιερατικὴν Θείαν Λειτουργίαν, συνιερουργούντων αὐτῷ τοῦ Πανιερω-

τάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, τοῦ Σεβασμιωτάτου οἰκείου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης καὶ ἐορτάζοντος κ. Εύθυμιου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσογαίας καὶ Νήσων κ. Χριστοφόρου καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Γαρδικίου κ. Ἀθανασίου.

Ωσαύτως, κατὰ τὸ Ἀρχιερατικὸν Συλλείτουργον, προήγαγεν ὁ Σεβασμιώτατος Θεσσαλονίκης κ. Εύθύμιος τὸν εὐλαβέστατον Διάκονον π. Δημήτριον Κυριαζίδην εἰς τὸν δεύτερον βαθμὸν τῆς Ἱερωσύνης.

Τῆς θείας Λειτουργίας ἐπικολούθησεν τράπεζα ἐδεσμάτων ἀφειδῶς προσφερομένη τῇ φροντίδι τοῦ ἐορτάζοντος Ἅγιου Ἀρχιερέως, πρὸς τοὺς τιμήσαντας αὐτὸν ἐπὶ τοῖς ὀνομαστηρίοις του.

23η Ιανουαρίου. Κατὰ τὴν ἐτήσιον ἑορτὴν τοῦ Όσίου πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου τοῦ ἐν Ὁλύμπῳ, ἔόρτασεν τὰ ὄνομαστήριά του ὁ πανοσιολιγιώτατος Ἀρχιμανδρίτης καὶ γνωστὸς τοῖς πᾶσι διὰ τὸ πάνυ θεοφιλὲς καὶ πολυσχιδὲς φιλανθρωπικόν του ἔργον π. Διονύσιος Καλάργυρος.

Δια τοῦτο, εὶς τὸν ἰδρυματικὸν ἵερὸν ναὸν τῆς ἱερᾶς μονῆς Ἅγιας Τριάδος Ἰλίου, τὴν πρωΐαν τῆς αὐτῆς ἑορτίου ἡμέρας προέστη τῆς Ἀρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος Προκαθήμενος τῆς Ἅγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κ. Μακάριος, συμπροσευχομένου ὡσαύτως καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσογαίας κ. Χριστοφόρου, ὅστις καὶ ἀνέπτυξεν ὁμιλίαν ἀνάλογον τῆς περιστάσεως.

Ἐν συνεχείᾳ δὲ παρέστη ἑορταστικὴ τράπεζα ὑπὸ τῆς φιλοξένου ἀδελφότητος τῶν τροφήμων τῆς ἰδρυματικῆς Μονῆς, πρὸς

ἀπαντας τοὺς πιστούς, οἱ ὅποιοι προσῆλθον διὰ νὰ τιμήσουν τὸν πνευματικὸν τῶν πατέρων καὶ ποδηγέτην.

25η Ιανουαρίου. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, καθ' ἥν ἡ Ἅγια μας Ἐκκλησία τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, εἰς τὸν καθεδρικὸν ἵερὸν ναὸν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Ἀθηνῶν, ἐπραγματοποιήθη μετὰ ἴδιαιτέρας λαμπρότητος ἡ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου καὶ ἐν συνεχείᾳ αὐτῆς Ἀρχιερατικὸν Συλλείτουργον, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἐνὸς ἀκόμη ἔτους ποιμαντορίας ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ θώκου, τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακαρίου, ὁ ὅποιος καὶ προεξῆρχεν τῶν ἱερῶν τελετῶν.

Εἰς τὴν κατὰ τὸ ἔθιος λεγομένην «θρονικὴν ἑορτὴν», συμμετεῖχον ἐπιδίδοντας τὰς ἀναλόγους τιμὰς εἰς τὸν ἐορτάζοντα Προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ Ἅγιωτάτοις Ἀρχιερεῖς Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, Θεσσαλονίκης κ. Εύθυμιος, Μεσογαίας καὶ Νήσων κ. Χριστοφόρος καὶ Γαρδικίου κ. Ἀθανάσιος, μετὰ τῆς ὁμηρύρεως τοῦ ἱεροῦ αλήρου καὶ τῶν εὐσεβῶν πιστῶν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἱεροπραξιῶν, δὲ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος προέβη καὶ εἰς τὴν εἰς Διάκονον χειροτονίαν τοῦ ὁσιωτάτου μοναχοῦ π. Νήφωνος Βουκελάτου, πνευματικοῦ τέκνου καὶ ἀναστήματος τοῦ πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου Ἰωακεὶμ Εὐαγγελάτου, κτίτωρος καὶ Καθηγουμένου τῆς ἐν Πάτραις ἀνδρώας ἱερᾶς μονῆς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος. Ωσαύτως δέ, τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἔξεφώνησεν ὁ πανοσιολογιωτάτος Ἀρχιμανδρίτης Γερμανὸς Τσερπέλης, ἀναπτήξας διαφόρους πτυχὰς τοῦ βίου καὶ τοῦ ὅμολογιακοῦ ἀγῶνος τοῦ ἑορτάζοντος Ἅγιου Γρηγορίου.

‘Ως ἐν ἐπιλόγῳ τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν, δὲ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἀπηγύθυνεν σύντομον εὐχαριστήριον χαιρετισμὸν πρὸς τοὺς τιμήσαντας αὐτὸν κληρικούς τε καὶ λαϊκούς, καὶ τοὺς ἐν γένει ὑποστηρικτὰς τοῦ θεοφιλοῦς, πλὴν ὅμως κοπιώδους πνευματικοῦ του ἔργου.

30η Ιανουαρίου. Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς συνάξεως τῶν Ἅγιων Τριῶν Ἱεραρχῶν, ἀπανηγύρισεν ὁ ὅμωνυμος καθεδρικὸς ἱερὸς ναὸς εἰς Δράμαν.

Συμφώνως τῇ τάξει τῆς πανηγύρεως, ἀφ’ ἐσπέρας ἐψάλη ὁ Μέγας Ἐσπερινός, χορο-

στατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου ἡμῶν Ἀρχιεπισκόπου, μετὰ τῆς κατανυκτικῆς ἀκολουθίας τῆς λιτῆς, καθ’ ἥν μετ’ αὐτοῦ μετεῖχον καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς Φθιώτιδος κ. Καλλίνικος, Θεσσαλονίκης κ. Εύθυμιος, Φιλίππων κ. Ἀμβρόσιος καὶ Γαρδικίου κ. Ἀθανάσιος.

Τὴν δὲ πρωῖαν τῆς ἑορτίου ἡμέρας ἐτελέσθη πανηγυρικὴ Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου, τῇ συμμετοχῇ τῶν ὡς ὄντων Ἅγιων Αρχιερέων, καὶ πλήθους κληρικῶν καὶ πιστῶν.

‘Οἱ ἵερα πανηγυρις ἐσυμπληρώθη μὲ τὴν λαμπρὰν λιτάνευσιν τῆς ἱερᾶς εἰκόνος τῶν Τριῶν Ἅγιων Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων εἰς τὴν πόλιν τῆς Δράμας.

Τὰς ἱεροπραξίας διεδέχθη πλουσίᾳ τράπεζα φιλοξενίας, προσφερομένη τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου Φιλίππων κ. Ἀμβρόσιου, πρὸς ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν πανηγυριστῶν.

«Τριάδος ἡ φανέρωσις ἐν Ἰορδάνῃ γέγονεν»

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραμμείο
ΚΕΜΠ. ΑΘ.
Αριθμός λεπτών
1068

«Όρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα»

Κάνυγγος 32, Τ.Θ. 8122, 100 10 Αθήναι
ΚΛΕΙΣΤΟ - ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 1068/96 Κ.Δ.Α. • FERMG - SOUS PERMIS No 1068/96 K.D.A.
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2468